

5. ŽMONIŠKO GYVENIMO ATsirADIMO PRIELaidOS

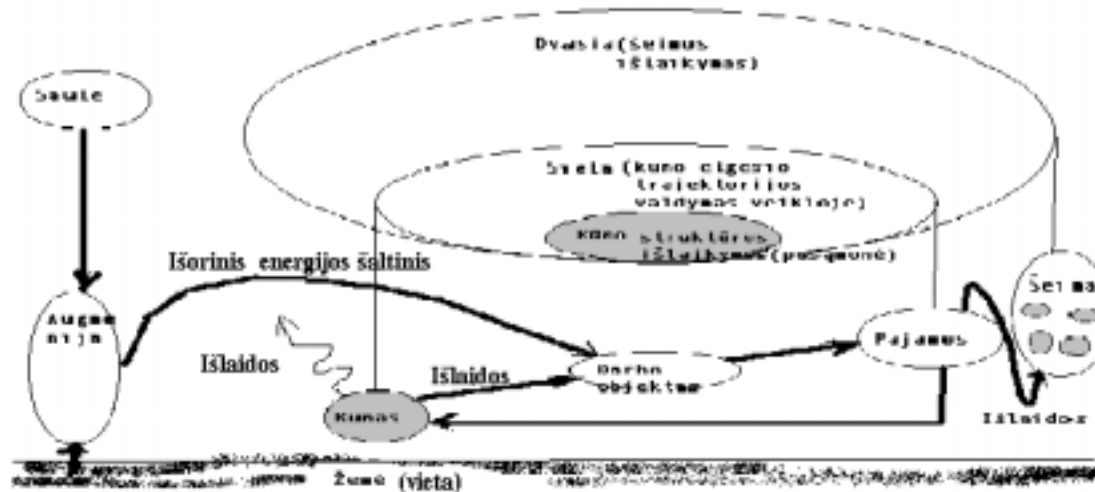
*...mūsų viduje yra Šventa dvasia,
kuri seka ir vairuoja mus tarp
gėrio ir blogio; priklausomai
nuo to, kaip mes ją puoselėjame,
sergsti ir mus. Be Dievo
negalima tapti sąžiningu
žmogumi.*

Seneka

Pagrindinis žmogaus tikslas yra darbu įgyti verčių gamybos struktūrose („medžioklėje“) ir jomis neatlyginamai išlaikyti šeimą. Taigi ir „medžioklės plotai“, ir šeima išlaiko ląsteliškumą pasaulyje – gyvybės dvasią. Vertybė – šeima duoda entropiniais principais pagrįstą laisvę, laimę, valią, kančią – didžiausias gėrybes gyvam sutvėrimui. Jei sąlygos „medžioklei“ yra sunkios, pradeda atrodyti, kad pagrindinis žmogaus tikslas yra įgyti verčių. Šis reiškinyje yra pavyzdys, kaip žmogui priemonė gali virsti tikslu. Darbas dėl vertės, vertė dėl kūno vartojimo malonumo sudaro civilizacijos pagrindą. Kūnas yra žemiausios hierarchijos vertybė, todėl nedirbant dvasiai, atsiranda sielos problemų. Gyvybei svarbiausia turėti ne kūną, o jam tikrą vietą pasaulyje, nes tik tai duoda džiaugsmą – DEDG smegenyse. Gyvybė pasiekia ląsteliškumą patinų noru įgyvendindama entropijos didėjimo tendenciją pasaulyje, žmogus įgyvendina entropijos didėjimo tendenciją savo nuosavybėje valia inkapsuliuota jėga. Mokslas, mokymas, švietimas tarnauja verčių „medžioklei“ tik tada, kai nuosavybė jau atsirado. Pradinis šaltinis gyvybės dvasiai įgyti yra auklėjimas, pagrįstas gamtos duotu vaikų tikėjimu tėvais. Tėvai – šaltiniai išmoko vaikus norėti nuosavybės, priimti sprendimus jai išsaugoti. Vadinasi, gyvybei ir žmogui svarbiausia savybė yra ne kūno, o virškūninių vertybių – šeimų išlikimas pasaulyje. Todėl svarbu aptarti, koks žinių lobynas atmintyje gali kurti žmoniškus sisteminius dalykus, o koks veda į aklavietę.

5.1. PAGRINDINIAI ENERGIJOS IR INFORMACIJOS SRAUTAI.

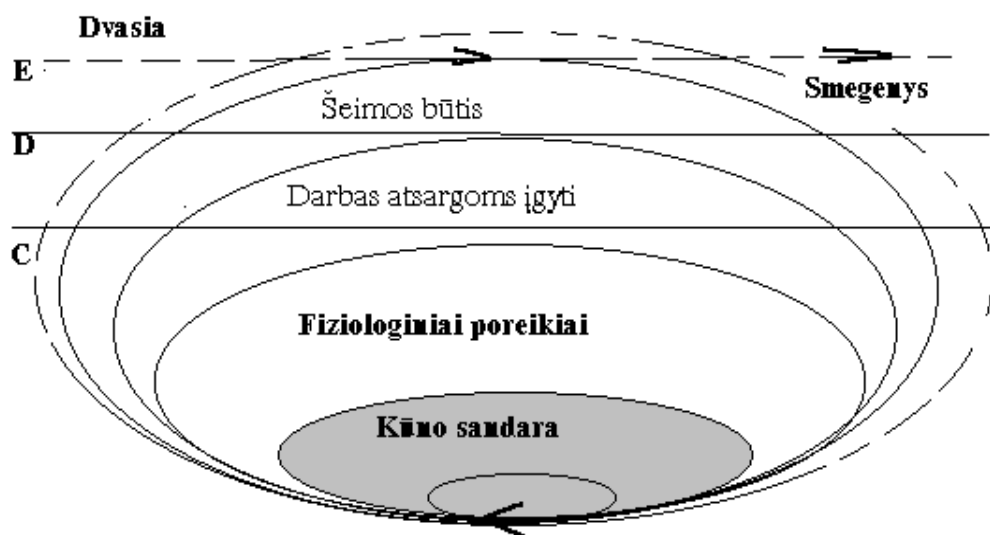
Žmogaus kūnas nėra atskaitos „taškas“ jo gyvenimui vertinti. Kūnas, kaip elementas ir žemiausios hierarchijos vertybė, – tik priemonė atminčiai atitinkamam darbui virškūninėje struktūroje – šeimoje atlikti ir darbo priemonė vertėms pasaulyje „medžioti“. Tik tada atsiranda kūno buvimo prasmė ir vertė gyvybei. Be darbo virškūninei struktūrai kūnas tampa gyvybei nereikalinga maisto virškinimo mašina pasaulyje. Kad reikia išlikti populiacijai, ne individo sugalvota. Bet tai, kas ne individo sugalvota, yra vienintelis individo bendradarbiavimą skatinantis dalykas net energijos atsargų dalybose. Vadinasi, viskas priklauso ne tiek nuo medžiaginių ir energetinių dalykų, kiek nuo aukštesnės hierarchijos valdymo sistemos savybių. Valdymo sistemos žinių lobynas turi sugebėti rasti sau vietos nuosavybei, užsidirbti atsargų ir išlaikyti šeimą. Tai žinodami, galime pabandyti aptarti individo sąmonėje persipinančių mūsų nagrinėtų struktūrų, kurių dalyviu jis yra, valdymas, parodyta 5.1 paveiksle.

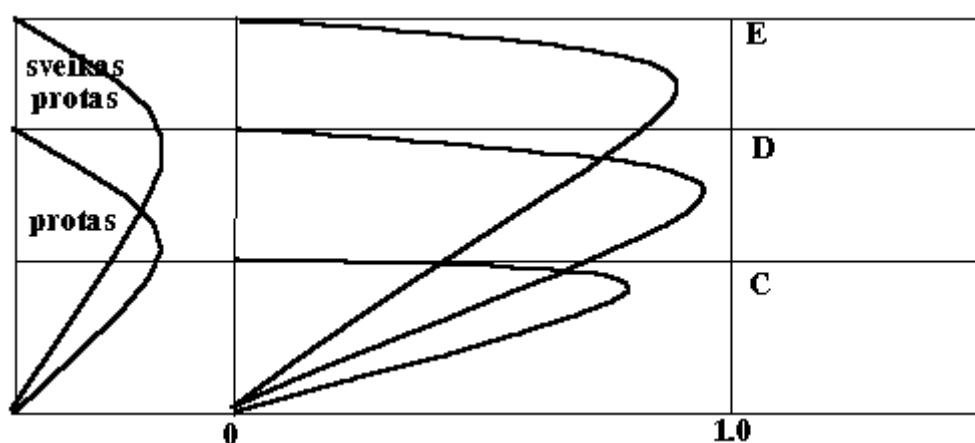
5.1 pav. Individo energijos bei medžiagų pajamos ir išlaidos. Visa žmogui reikalinga energija tiesioginiu ar netiesioginiu būdu atsiranda iš Saulės energijos

Galima pastebėti, kad pajamas duoda tik darbas gamyboje. Jas *neatlyginamai sunaudoja* savo formai išlaikyti individo kūnas ir jo šeima. Kūnas, šeima, gamybos struktūros – tarpusavyje susiję struktūros, nes jos dalijasi tuo pačiu „pyragu“. Gyvybė yra taip „surėdyta“, kad ji turi vieną pagrindinį tikslą – populiacijos išlikimą, o kiti tikslai yra pagalbiniai pagrindiniam tikslui. Individo kūno pagrindinis tikslas – numalšinti alkį, gyvybės – išlikti populiacijai. Taigi struktūriniai prieštaravimai slypi pačios gyvybės sandaroje, kurie sprendžiami tik pakankamos sąmonės antientropijos sąlygomis. Individo gyvenimo būdas, jo pasekmės sielai priklauso nuo to, koks yra jo pagrindinis tikslas. Geriausiai, kai pagrindinis tikslas neprieštarauja pagrindiniam gyvybės tikslui – populiacijos išlikimui.

Jei grįšime prie 2.1 pav., tai matysime, kad į sąmonę patenka du signalų srautai: vienas iš kūno vidaus, kitas – iš aplinkos. Pradžią darbui sąmonėje ir per ją aplinkoje teikia kūno vidus per sąmonę, kurioje slypi visi instinktai – valdymo sistemos. Abiejų signalų srautų kombinacija valdymo sistemoje gimdo atitinkamą tikslą ir darbų seką jam įgyvendinti. Signalų kombinacijos laikui bėgant gali keistis, tai galima kalbėti tik apie tikimybę įvykti vienai ar kitai elgesio trajektorijos atkarpai (5.2 pav.).

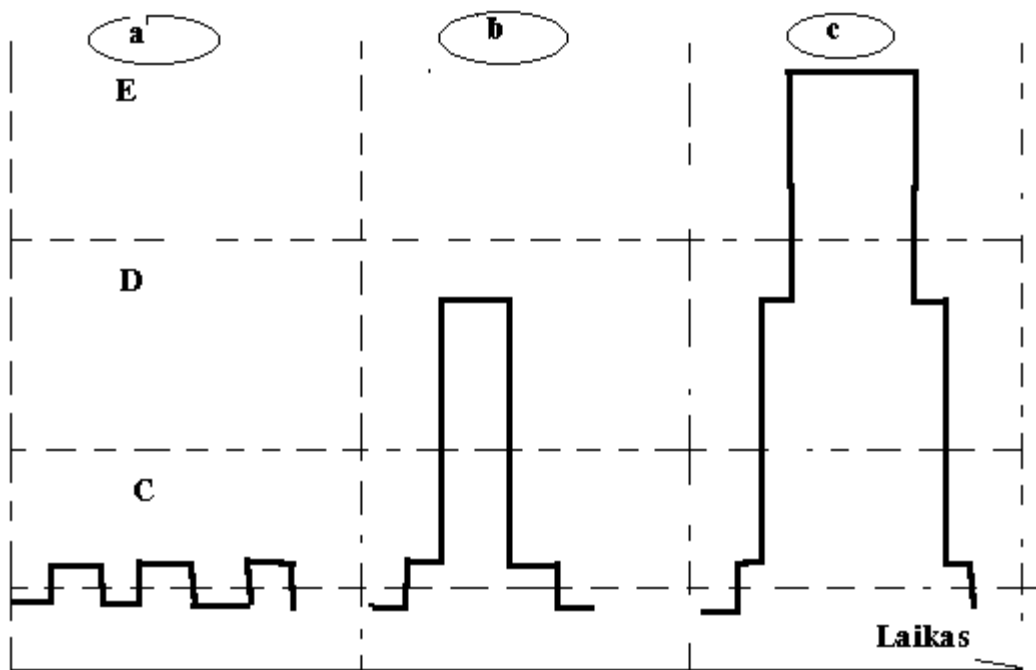

5.2 pav. Valdymo sistemos sąmonėje pagal elgesio trajektorijų prasmę

5.3 pav. Sąmonės lygmenys pagal elgesio trajektorijų tikimybę laikui bėgant. Nė vienos struktūros elgesio atkarpos tikimybė negali būti lygi vienetui

Apie individo sielą galima spręsti tik iš elgesio trajektorijų atkarpų dažnio, būtinų struktūros tikslui siekti, tikimybės. Siela apibūdina žmogaus darbą struktūroje. Už savo struktūros ribų skleidžiasi jo sielos išorinės, atmintim susietos su nuosavybės ribų gynyba savybės – dvasia. Elgesio trajektorijų tikimybė kokiai nors vienai struktūrai visą laiką negali būti lygi vienetui, o turi atitikti struktūros, kurioje esti individas, išlikimo tikslui. Elgesio neatitikimas pagrindiniam išlikimo tikslui neišvengiamai suardys tą struktūrą (formą), kurios erdvėje yra individas. Bet individas niekada negali „užmiršti“ savo kūno struktūros, ir savo atminties, susietos su nuosavybe, struktūros. (N.Gogolis: „gyventi Dieve – gyventi be kūno; vadinasi – reikia mirti“). Bet REIKALINGU LAIKU STRUKTŪROJE elgesio trajektorijos tikimybė turi siekti nors devynis dešimtadalius. Pagal vyraujančių tikslų tikimybę, autoriaus nuomone, sąmonės tipus galima suskirstyti į tris grupes: vaikišką, šeiminingą ir asmenį (5.3 pav.). Kaip tai atrodo laikui bėgant, parodyta 5.4 pav.

5.4 pav. Sąmonėje esančių valdymo sistemų būsenų trukmė bėgant laikui:
a – vaikiškos, b – šeimininko, c – asmens

Kūnas būtinas kiekvienai struktūrai jų valdymo sistemoms, bet jis yra tik priemonė atitinkamos struktūros valdymo sistemos tikslams įgyvendinti. Kūnas, kaip daiktas savyje ir objektyviosios tikrovės medžiaginė dalis, būdamas pačioje žemiausioje hierarchinės struktūros pakopoje, gali suardyti bet kokią aukštesnės hierarchijos, atmintim subjektyviai išlaikomą struktūrą. Tai susiję su tuo, kad kūno valdymo sistemos, apimančios medžiaginius ryšius sujungtas ląsteles, „egoizmas“ visada yra stipresnis už virškūninės struktūros valdymo sistemos (atminties) kreipiamo kūno trajektorijos „egoizmą“. Vadinasi, kūnas stipriau laiko ją sudarančias ląsteles negu sąmonė jo elgesio trajektoriją pasaulyje. Taigi Velnio pagunda yra stipri. Kūno elgesio trajektorijos atkarpos prasmė kažkokiu laiko momentu priklauso nuo to, kokios struktūros tikslą jis vykdo. Pvz., vienas valgo, kad eitų vogti, kitas – kad eitų dirbti. Vadinasi, to paties pobūdžio trajektorijos atkarpa dar nieko nesako apie jos prasmę. Vadinasi, reikšmė dar nėra prasmė. Prasmės įvertinimui reikia tikslo. Tikslas – laiko „siūlas“, ant kurio „suveriamos“ atskiros kelio atkarpos darbui į tikslą. „Siūlo“ ilgis laike – tikslo vertės matas: kuo ilgesnis – tuo vertesnis.

Gyvam sutvėrimui vienintelis, ne mūsų sugalvotas, nesikeičiantis per amžius tikslas yra visą sąmoningą gyvenimą neatlyginamai dirbti šeimai ir populiacijai išlikti (5.4 pav.,c). Tai vadinama Dievo valios vykdymu. Gyvybei šis tikslas yra pagrindinis, apima kitus tikslus (trajektorijų atkarpas), kurie tampa pagalbiniais. Gyvybės duotam tikslui žmogaus sąmonėje konkuruoja šeimininko, darbdavio, mokslininko, menininko, samdinio ir t.t. darbas. Kaip konkurencija gali būti suderinta? A.Einšteino žodžiais tariant, „religija be mokslo akla, mokslas be religijos – beprasmis“. 5.4 pav. gali padėti spręsti ir tiesos problemas. Tiesa yra mokėjimas išlaikyti tikslą. C lygio tiesa yra tik duomuo D lygio tiesai. D lygio tiesa yra duomuo E lygio tiesai. Tiesos santykiumas priklauso nuo ją siekiamo tikslo „panardinimo“ galimybės arba, kitaip tariant, išorinio papildymo galimybės. Bet E lygio tiesa yra populiacijos išlikimas ir visos tiesos „panardinamos“ joje, todėl ji yra galutinė ir absoliuti žmogui. Tai papildė 5.3 pav. turinį ir atsako į klausimą, kas yra sveikas protas? Protą turi

kiekviena dirbanti struktūra, o sveikatos jam duoda jį raminantis, transcendentiskai suvokiamas, kultūros dalykais pagrįstas populiacijos išlikimo tikslas (E lygio tikslas).

Individo elgesys yra nepriklausomas, laisvas, jei jis tarnauja kultūrai – tautai išlikti. Tai atviroje kultūros erdvėje objektyvias tiesines signalų sąveikas sinergetiskai nukenksminantis dvasinis darbas laisvei išsaugoti. Žmogui Žemėje aukštesnės hierarchijos tikslų nėra. Elgesys, kuris tarnauja kokiai nors gamybinio darbo struktūrai, yra priklausomas, nes susijęs su darbu ribotoje vietoje. Gamyba ir šeima yra kibernetikos principų valdomas darbas, populiacijos išlikimas – kultūros dalykas.

5.2. SĄMONĖS LYGIAI

5.4 pav. parodytos struktūrų valdymo sistemų būsenų trukmės gali padėti vertinti individo sąmonės lygį. Aptarkime sąmonės lygio įtaką žmoniškumo atsiradimui. Žemiausias sąmonės lygis yra vaikiška sąmonė. Vaikiškoje sąmonėje žemiausios hierarchijos vertybės – KŪNO būsenos malonumas tapęs tikslu, o ne priemonė darbui virškūninės struktūros tikslui įgyvendinti. Kadangi sąmonė neturi ar neišlaiko žinių, poreikiai joje atsiranda iš fiziologinio lygmens alkio numalšinimo ir signalų, tenkinančių lytinį instinktų. Instinktų patenkinimas teikia malonumą, jie tampa individo siekiamais tikslais. Kadangi tai tik su kūno būseną susietas diskomfortas, tai ne tik aplinkos, bet ir šeimos vietos pasaulyje atžvilgiu elgesys tampa agresyvus – tempia sau ir iš šeimos. Tai visų nusiikalstamo ar parazituojančio elgesio individų sąmonės tipas. Laisvės nėra. Būdinga sielos būseną – trumpalaikis aktyvumas instinktui patenkinti ir jį keičiantis nuobodulys. Nuobodulys gali atsirasti ir tada, kai instinktų tenkinimas pasiekia „prisotinimą“ ir prarandamas malonumo aštrumas. Diskomforto būseną verčia ieškoti naujų signalų instinktui pagyvinti, bet maža sąmonės įvairovė sugeba priimti tik fizinio ar fiziologinio lygio duomenis. Taigi nuobodulys įveikiamas dirbtinai keliais instinktais, kuriant trumpalaikį energijos degradacijos pagerėjimą sąmonėje pasiekti: naujais reginiais (show), begaliniu gumos kramtymu, rūkymu, begaline popmuzika, lytiniais santykiais, alkoholiu, narkotikais. Taigi individas UŽSIIMA vartojimu, darbas tarnauja tik vartojimui išlaikyti. Vadinasi, individas tapo objektyviosios tikrovės elementu, pasiduodančiu bet kokiam aplinkos „triukšmui“ (įvykių auka). Grožis, kaip transcendentinis dalykas subjekto sąmonei, neprieinamas. Vadinasi, sąmonę dirbtinai trumpalaikiais signalais žadinami instinktai vaikiškai sąmonei yra priemonė dirbtinai trumpam palengvinti sielos būseną. Kol individas susijęs su aplinkos signalu, tol jo sąmonėje veikia valdymo sistema (instinktas) ir jam sieloje lengviau. Dirbtina tai, kad energija sklaidoma atsitiktinėms, iš išorės išsiūlytomis kūno būsenoms pasiekti, o ne kūno darbui struktūrose, kuriose atsiranda virškūninis tikslas, laikas, valia. Nuobodžiaujantis lengvai „stumdomas“ iš išorės, todėl būdingas elgesys – blaškymasis nuo vieno signalo prie kito. Vienintelė priemonė sulaikyti tokį individą nuo nusikaltimo – jėgos baimė (įstatymais numatyta objektyvi priemonė). Dėl mažos vidinės sąmonės įvairovės informacinės priemonės – žinojimas netinka. Vaikiškumas nepriklauso nuo individo amžiaus (ar valgio kiekio). Dar 1975 m. amerikiečių psichologai rašė, kad dauguma amerikiečių suaugusių žmonių turi vaikišką sąmonę, t. y. pasižymi tuo, kad jų reakcija į aplinką atitinka dvylikamečio vaiko reakciją. Šiandien, stebint kokia „meno“ produkcija ir elgesys iš ten pas mus atkeliauja, jie, atrodo, buvo teisūs.

Vaikiška sąmonė yra didelė rykštė ne tik aplinkiniams, bet ir pačiam individui. Kaip pastebėjo K.Lorencas, šveicarų etnologas, – „psichiatrai gerai žino, kad *nuobodulys gali būti vienintelė savižudybės priežastis*“. „Kas man iš to, kad turiu laiko, bet aš niekur nerandu džiaugsmo“ (*tik malo-*

numus ir tamsą sieloje. Tai papuoless į bėdą žmogus, nes nėra džiaugsmo dėl to, kad mažas entropijos didėjimo greitis sąmonėje – aut.). Absoliučiai pasyvi sielos būseną, skatinanti visišką nedarbą, būdinga ne tik nuo gyvenimo pavargusiems žmonėms, bet ir sotiesiems, ypač persisotinusiems (nėra kūno darbo tikslui – aut.). Jau senais laikais, kai žmonių gyvenimo sąlygos šiek tiek pagerėjo, išmintingiausiasieji teisingai suprato, kad viskas klostysis ne žmogaus labui, jeigu jis pernelyg lengvai gaus trokštamą pasitenkinimą. Kita vertus, sunkūs kūno sužalojimai, žudantys ir ilgalaikiai fizinių traumų padariniai paradoksaliu būdu kelia norą džiaugtis gyvenimu (atsiradęs „taškinis“ tikslas pagerina entropijos didėjimą sąmonėje – aut.).

Patyręs aklųjų pedagogas iš Vienos pažįsta daug jaunų žmonių, kurie, bandydami nusižudyti, lieka akli. Nė vienas jų nemėgino žudyti antrą kartą. Jie gyveno, įgydavo nuostabios pusiausvyros, tapdavo net laimingi. Panašiai yra atsitikę ir tiems žmonėms, kurie po žudymosi likdavo iš dalies paralyžiuoti. Matyt, sunkiai įveikiamos kliūtys yra būtinos, kad nuobodulio iškankinti jaunuoliai vėl pajustų gyvenimo prasmę (*sunkiai įveikiama kliūtis yra tikslo susiformavimo pagrindas ir entropijos didėjimo sąmonėje pagrindas – aut.*). Kurtas Ganas yra sukūręs metodą, kuris nusivylusiems gyvenimu jaunuoliams teikia gyvenimo vertę: priima į gelbėtojų komandą, kur jie patenka į nemažos rizikos sąlygas (*sugeba dirbti tikslui, atsiradusiam tik regimų objektų signalų įtakoje ir atsiranda entropijos didėjimas sąmonėje – aut.*). Apie ką kalba K.Lorencas, yra vaikiškos sąmonės apraiškos, kai individas dėl nuosavybės stokos neturi tikslo ir nesugeba užsiimti, neturi laisvės ir šviesos sieloje. Atsiradusios pastovios nepašalinamos kliūtys instinktui patenkinti tampa tikslu įveikti jas ir dirbtinai atsiranda tikslas. Taip per diktatūrą įveikti kliūtį sąmonėje atsiranda prasmė ir dingsta diskomfortas – nuobodulys. Vadinasi, iš tikrųjų laisvė yra nuolatinė šviesa sieloje, tik reikia, kad ji atsirastų iš egoistinio tikslo pasaulyje, o ne dirbtinei kliūčiai įveikti atsiradusio tikslo. Ligonys su skaudančiomis žaizdomis taip pat nenuobodžiauja. Nenuobodžiauja ir sušalę, ir alkani. Todėl tautos vadai ir valdininkai tai gali panaudoti savo tikslams siekti. (Reikia žmones nuskurdinti, jie pastoviai galvos, kaip sudurti galą su galu ir nenuobodžiaus). Tokį lengva „stumdyti“ pažadais ir agituoti balsuoti rinkimuose. Vaikiška sąmonė labai gerai tinka samdiniui, bet visai netinka šeimininkui ir šeimai kartu žmoniškai būti. Tai paaiškina to, kas ateina iš Vakarų, prasmę – dirbtinus instinkto žadinimo būdus nuoboduliui įveikti. Taigi dauguma individų iš tikrųjų nėra laisvi ir laimingi. Vaikiška sąmonė neskiria ženklų ir signalų prasmės struktūrų hierarchijoje, o tik jų reikšmę, todėl neturi laisvės. Tai kvailyste, pvz., prezervatyvų šventė daugiatūkstantinei miniai sporto salėje, kai dirbtinis signalas siūlomas priimti pagal reikšmę be prasmės. Tuo tarpu „sargio“ vartojimas turi prasmę tik dviems, turintiems savo vertybes individams, apie kurias „šventės“ dalyviai neturi supratimo. Apškritai šventės skirtos atminties stiprinimui ir sinergizmui tarp individų skleisti. Daiktas, kuris „tiesina“ atmintį, iš principo negali būti šventės objektu. Taigi sveikatos apsaugos ministro kuruojamos „šventės“ skatina antisisteminius dalykus. Kaip sakė Kantas, „kvailumas – tai nesugebėjimas atlikti sprendimą. Kvailiui stinga ne išsimokslinimo, ne žinių, o sugebėjimo pritaikyti turimą žinojimą“. Žinojimą teikia virškūninės vertybės išlaikymas atmintyje. Pagal sisteminius principus išei-
na, kad tokia „sargio šventė“ ruošia jaunimą viešnamiai, o ne šeimai. Pirmiausia to reikia viešna-
miams, paskui gydytojams, farmacininkams, gamybai, teisininkams. Fiziologiniam lygmeniui skirti
signalai negali iš principo gimdyti nuosavybės jausmo – laisvės pagrindo atmintyje, todėl į juos re-
aguoja tik vaikiška sąmonė. Vaikiška sąmonė iš principo negali kurti žmoniškumo, nes ji neturi
laisvės ir prasmės, jai būtinas išorinis šaltinis – darbdavys, psichologas, gydytojas, teisė, bausmės,

kurie nukreiptų jo elgesį. Tai našta laisvai visuomenei, nes tokią sąmonę turi „kreipti“ negausūs laisvi individai. Tuo dabar pasižymi Vakarų demokratijos šalys.

Pabandykime žmoniško gyvenimo požiūriu įvertinti šeiminišką sąmonės tipą. Šeimnininkas turi nuosavybę, jo sąmonė jo kūną paverčia priemone sisteminiam tikslui pasaulyje siekti – gauti produktą. Taigi šeimnininko sąmonė išlaiko darbui reikalingas žinias, turi gyvenimo tikslą, laisvę, prasmę, džiaugsmą, gali būti neagresyvus kitiems šeimnininkams. Šeimnininko siela yra diskomforto būsenoje, kai pažeidžiama jo laisvė. Konkurencija tik per produktą rinkoje, o žmoniškumui išlaikyti ir konkurencijos jėgoms mainuose silpninti naudojamas įstatymas šeimnininkui nėra diskomforto šaltinis. Įstatymas yra aukštesnė, šeimnininko laisvę sauganti beasmenė jėga, nes nuoseklus naudos siekimas, kaip sakė fizikas P.Erenfestas, „visada veda tik pas velnią“. Taigi šeimnininko sąmonė yra žmoniškumo gamyboje šaltinis, nes paklūsta sisteminiams gamybos principams. Darbdavys turi nuosavybę, jis pats yra agresyvesnis negu šeimnininkas, nes reikia gaminti ne pačiam, o su daugeliu samdinių. Tai, kad darbdavys siekia tikslo samdinių pagalba, apsunkina kompromiso su silpnesniais šeimnininkais siekį. Karas kyla tarp siekiančių naudos darbdavių, nes vykdomas jis tik samdinių rankomis, t. y. vieni galvoja, kiti daro. Tarp šeimnininkų, kurie patys galvoja ir patys daro, noro kariauti nekyla, nes reiktų naudoti SAVO kūno energiją, o gal ir pačiam žūti. Todėl pasaulio patyrimas rodo: kuo daugiau šeimnininkų, tuo taikesnė valstybė. Darbdavys prisideda prie žmoniškumo, jei santykius su savo samdiniais sprendžia gamybos sisteminio darbo pagrindu – laiko samdinį socialiniu partneriu. Jei nekreipiama dėmesio į darbo sąlygas ir atlyginimą, jei tik gąsdinama, kad išmes iš darbo, taip skatindamas geriau dirbti – nežmoniški santykiai.

Šeimnininkas, kaip laisvai mąstantis ir dirbantis subjektas, yra pagrindinis žmoniškumo pavyzdys darbe ta prasme, kad sau nežmoniškam būti negalima, o kitiems netrukdo dirbti. Darbdavys, kaip ribotos struktūros subjektas, dirba protinį darbą, o nurodomą darbą – samdiniai. Samdinio darbas nėra jo išlikimas, nes samdinio darbą struktūroje gali atlikti ir automatas. Struktūra veiks taip pat gerai. Darbdavio darbas leidžia daryti išorinį savo erdvės energijos papildymą samda. Samda yra darbdavio laiko ir energijos taupymo priemonė, bet samdiniui tai yra didelių energijos išlaidų būdas. Vadinas, samdinių ir darbdavių buvimas kuria statistiškai nelygiateisių individų visuomenę. Demokratija yra mechanizmas išlaikyti pusiausvyroje santykius tarp statistiškai nelygiateisių vertybių ir išvengti jėgos naudojimo mainuose – palaiko žmoniškumą. Demokratijos priežiūra yra išimtinė valstybės teisė. Kita vertus, žmoniškumą kuria individo elgesio pasirinkimas pagal papročius, o ne jam parinktas elgesys. Jėga negalima priversti norėti atiduoti, galima tik priversti paklusti. Bet tas elgesio parinkimas teisės aktais irgi skirtas žmoniškesnei būsenai aplinkoje sudaryti. Kita priežastis, kuri išplaukia iš trečio ergoentropikos dėsnio, – nevyksta samdinio sąmonės vystymasis. Tai kelia diskomfortą, nes be kultūros „mechanizmų“ sunku atsverti aplinkos spaudimą savo laisvei išlaikyti. Galima daryti išvadą, kad tik šeimnininkų kiekio didėjimas, demokratinė teisė ir kultūros stiprinimas yra sąlygos žmoniškėti santykiams gamyboje. Be kultūros niekaip negalima žmoniškai būti.

Šeimnininko ar darbdavio sąmonė, vienintelis asmeninės nuosavybės pagrindu atsirandantis našaus DARBO pagrindas, savaime nėra žmoniškumo kūrėja. Žmoniškumas Žemėje susietas su šeima. Žmonišką šeimos buvimą ir darbą gamyboje tvarko asmens sąmonė. Asmuo – individas, kuris sugeba ne tik gerai dirbti už atlyginimą, bet egoistiškai ir neatlyginamai išlaikyti šeimą – pagrindinę žmogaus vertybę populiacijoje. Asmuo tvirtai išlaiko auklėjimu įgytas žinias, nes esti su

DEdG sąmonėje. Asmuo turi tokią sąmonės įvairovę, kuriai nereikia vadovų. Kadangi asmuo būna tik savo darbu, atsiranda sąlygos kiekvieno asmens STATISTIŠKAM LYGIATEISIŠKUMUI (tos pačios hierarchijos vertybės) ir ŽMONIŠKUMUI. Visų asmenų bendras darbas – *neatlyginamai dirbti populiacijai išlikti ir netrukdyti šiam darbui*. Tai tikslas, kaip neatlyginamai išleisti pajamas vertybėms. Kiekvienas išlaikauja pagal savo galimybes, ir jokio prieštaravimo tarp asmenų nėra. Šeimos informacinis uždarumas išlaikomas taip pat asmeninėmis pastangomis. Galų gale tik asmenys atrado, kad aplinkoje santykiai turi būti grindžiami papročiais. Žmoniška aplinka veltui neduodama, o išlaikoma egoistiškomis asmenų pastangomis. Asmeniui teisės nereikia, užtenka papročių. Esant nežmoniškam elgesiui aplinkoje (suvaikėjimas), asmuo išlaiko jos spaudimą tik savo sielos darbu. Tvirtai galime sakyti, kad kultūra atsirado asmenų valios pastangomis. Asmens sąmonė skiria šeimai naudingus signalus, kurie ją palaiko, nuo žalingų, kurie ją ardo. Tai gali tik stipriomis antitropinėmis savybėmis pasižyminti sąmonė. Ratas užsidaro: kultūra – signalai ir elgesys, kuriantys šeimas, asmuo – subjektas, sugebantis juos pažinti, išlaikyti ir perduoti vaikams. Todėl tik šeimoje atsiranda asmenys. Papročiai stublinančiai atitinka signalinių mainų tarp šeimų sisteminius principus, kuriuos galėjo rasti tik asmenys. („Papročiai – suvokta esmė“, A.Žarskus, paskaita 1989 m.). Kultūra – per kartų kartas irgi asmenų atrastos priemonės žmoniškam išlikimui. Dvasia yra asmens sąmonės esmė, gamtiškas jam dalykas. Dvasios teigiamas ląsteliškumas (nuosavybės ribos) yra asmens gyvenimo pagrindas. Taigi asmuo ne išsisukinėja nuo dvasinio darbo, bet jį neatlyginamai dirba. Asmens sąmonė savo jėgomis išlaiko nuolatinę pusiausvyrą su aplinkos Dvasia. Budinti asmens siela nukenksmina net ir nežinomus atsitiktinius signalus. Todėl asmens sielai nuobodulys nežinomas, o grožis būtinas. Asmens sąmonė – tai „imuninė visuomenės sistema“, išlaikanti sielos tyrumą šeimai ir dvasios tyrumą papročiams išlaikyti. Taigi asmens siela turi gyvenimo džiaugsmą, vien malonumai jai yra beverčiai. Įvairios kliūtys negali keisti asmens būties tikslų, o tik sukelia didesnę ar mažesnę diskomfortą. Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad žmoniškumas neįmanomas be asmenų, asmenys – be kultūros. O kultūra be darbo įgyti vertingo žinojimo, reikalingo atsirasti ir sielai, ir dvasiai.

Asmuo nežino, kas yra teisė ir baudžiamasis kodeksas, nes jam nekyla noro vogti ar kitaip pažeisti svetimas ribas. Kadangi pažeisti svetimas ribas galima pirma tik pažeidus savo ribas, asmuo gerai saugo ir savo ribas. Tuo tarpu vaikiškos sąmonės individas nevagia tik dėl to, kad vengia bausmės. Jam labai patinka taisyklė: nepagautas – ne vagis. Asmuo paveikiamas ženklais, vaikiškos sąmonės individas – tik jėga. Todėl kalėjimuose sėdi vaikiškos sąmonės individai. Vadinasi, žmonišką buvimą gali kurti tik asmuo – gamtos jėga visuomenėje. Šeima yra ta vieta, kur asmuo formuojasi.

Šeimininku, darbdaviu, specialistu galima tapti pasimokius mokyklose, institutuose, mokslo įstaigose, t. y. įsisavinus atitinkamo darbui reikalingo žinojimo apie išorinį pasaulį. Tačiau jokiose mokyklose neįmanoma tapti asmeniu – šaltiniu visuomenėje, kurį gimdo tik tvarkingoje šeimoje sukauptas žinojimas.

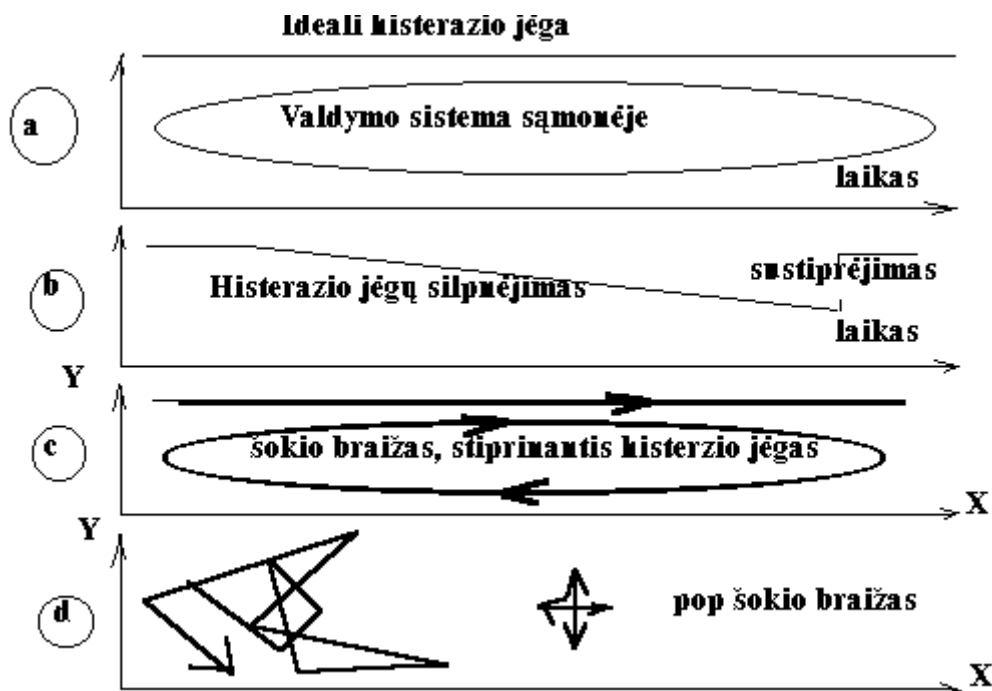
5.3. MENAS, FILOSOFIJA

Menininkas – asmenybė, savo priemonėmis perteikianti begalinės erdvėje ir amžinos laike formų visumos suvokimą, norėdama „įrodyti neįrodoma“ – pradinių sisteminių visuomenės dalykų esmę. „Meno kūrinys atsiranda tada, kada konfliktas tarp ribotumo ir begalybės sprendžiamas įtiki-

nama begalybės pergale prieš ribotą”[63]. Žvelgiant iš energoentropinio „taško”, kiekviena ribota struktūra verčiama „pasiduoti” begalinei „termodinaminei” aplinkos signalų spaudimo „siūlomai” netvarkos būsenai. Bet „nepasiduoti” aplinkos „termodinaminiam” spaudimui galima išvystant atsveriantį darbą savo struktūros erdvėje. To nedarant nelieka subjekto, nes nelieka jo vietos pasaulyje ir jis išnyksta. Pagrindinis prieštaravimas gyvoje struktūroje yra „kibernetinis” prieštaravimas tarp kūno malonumo egoizmo ir atminties laisvo noro „tapti vergu” darbui struktūros tikslui. Tarp struktūrų – minimizuoti signalines sąveikas jų laisvės labui. Tai grožio suvokimas. Vadinasi, svarbiausia yra gyvybės hierarchijos ir tvarkos suvokimas. Tvarka neįmanoma be formos. Meno kūrinio forma mūsų sielose ruošia dirvą likti ištikimam žmoniškam buvimui – dvasiai, skatinančiai grožį ir laisvę. Kiekviena meno rūšis parodo tą hierarchinę, suvokiamą „paveikslo” dvasią jį sudarančių signalų atžvilgiu, bet kiekviena savo priemonėmis. Nėra „paveikslo” išpūdžio – nėra meno, nėra grožio. Elementarus signalas nėra meno objektas. Net ir šokių, susidedančiame iš daugelio atskirų žingsnių, yra šokio braižas (paveikslas), išlaikantis šokio žingsnių dermę. Gamtos dvasia reiškiasi ląsteliškumu, kuriai atskiras individas yra viena iš priemonių šiems jos „tikslams” įgyvendinti. Tai nedirbtinis, bet mirtingam individui giliai transcendentinis dalykas. Menininkas, būdamas aktyvesnės sielos ir dėl to jautresnis aplinkos poveikiams, geriau jaučia sisteminius dalykus, stipriau reaguoja į „triukšmą”, kuris ardo žmogaus buvimo darną – ląsteliškumą. Tai jam kelia diskomfortą ir sielos darbą jam pašalinti. Atsiranda kūrybos vyksmas, kuris nuramina menininko sielą tik sukūrus darbą ir pašalinus sielos diskomfortą. Skaitytojas ar meno vartotojas taip pat jaučia diskomfortą, bet jam sunku jį įvardinti, kad pašalinti. Menas, savo formomis „įvardydamas” diskomforto priežastis, padeda jį nukenksminti ir nuraminti sielą. Asmeniui menas yra priemonė grožio išpūdžiu atsirandančiam chaosui jo sieloje įveikti. Tai skatinimas suvokti tvarką chaoso apsuptyje. Prasmę gali perteikti tik aukštesnės hierarchijos ženklai – suvokiami ryšiai. Menas – tai transcendentinis „paveikslo” išpūdis, padedantis suvokti ryšius tarp žemesnės hierarchijos signalų. Negalima pamatyti „paveikslo” – negalima gauti estetinio pasitenkinimo. Tos pačios hierarchijos duomenys be ryšių suvokimo ir be „paveikslo” išpūdžio, nesukelia transcendencijos ir neramina sielos. Menas negali spręsti gamybinio darbo problemų, nes gamyba yra regimi „taškiniai” signalai, bet jis gali padėti apraminti asmens sielą, pateikdamas transcendentinį „paveikslą”, galintį sutvirtinti apsisprendimą būti asmeniu, išlaikyti ląsteliškumą (neatlyginamai išlaikyti formas), gėrėtis gamta, gerai dirbti gamyboje ir tuo suteikti prasmę buvimą aprūpinančiam darbui. Ne veltui F.Nyčė yra pastebėjęs: „kas žino Kam gyvena, tas pakelia bet kokią Kaip”, t. y. bet koku atveju formų išlaikymo darnos suvokimas padeda „atšalti” sielai.

Žmonės per tūkstančius metų atrado aktyvius duomenų ir žinių apie sisteminius dalykus išlaikymo ir atkūrimo būdus (5.2 pav. E lygis). Tai muzika, dainos, šokiai, mitai, pasakos, žmonių buities menas, apeigos, šventės ir t.t. Visos šios priemonės formuoja atmintį, palankią populiacijos sinergetinės būsenos išlaikymui. Kodėl tai atsirado ir ką tai duoda? Sakoma, kad „žmogus yra Žemės keleivis, prie jo limpa žygio dulkės ir nuolat traukia į nuodėmę”. Tuo norima pasakyti, kad kasdieninės tiesinės sąveikos – darbas vertėms įgyti silpnina virškininės struktūros valdymo sistemos darbą netiesinėms sąveikoms išlaikyti. To pasekmė – silpnėja pasiryžimas išlaikyti „gardele” atmintyje. Vadinasi, aplinkos „triukšmas” silpnina valdymo sistemą išlaikančias histerezio jėgas (5.5 pav.,b). Norint jas atstatyti (pašalinti entropiją), reikia papildomo, bet ne bet kokio, o tik kryptingo, didinančio ląsteliškumo tvermę darbo. Žmonės rado, kad „triukšmą” galima pašalinti ne vien

mąstymu, o atliekant atitinkamo braižo šokius ar dainuojant atitinkamos melodikos dainas. Šokio braižo ar dainos melodijos išlaikymas yra kūno darbas gražiam „paveikslui” kurti, išlaikant ląsteliškumą. Šokis, daina, apeigos yra būti kartu, leisti didėti entropijai sąmonėje, bet kartu išlaikant atminties ląsteliškumą pasaulyje. Kiekvienas darbas turi tikslą, o tikslas yra entropijos didėjimo darbas sieloje ir pasekmė – ląsteliškumo sutvirtėjimas valingai išlaikant tikslą. Formos tvermę didina darbas laike, tai kūno atliekama trajektorija (darbas) mėgdžioja laiko simbolį (paveikslą) ir darbu sutvirtina valdymo sistemą, neleidžia jai irti nuo aplinkos signalų termodinaminio veikimo. Laiko simbolis medžiagoje yra žiedas, ratas – laiko „forma” šokyje. Šokyje matome ir judėjimą ratu, ir tiesia linija, t. y. mėgdžiojant nenutrūkstamą, begalinį ir tolygų energijos judėjimo „paveikslą”, padedantį sutvirtinti ląsteliškumą ir atsverti „taškinius” triukšmo signalus. Tai begalinio judėjimo, neturinčio nei pradžios, nei galo taškų braižas (5.5 pav.,c), sukeliantis DEDG smegenyse. Šokis yra sistemos, sudarytos iš elementų – individų judesio trajektorija tam tikram šokio braižui pasiekti. Individai gali judėti, palaikydami tiesines sąveikas – lytėjimą malonumui (entropijai didėti) patirti, bet tuo pačiu išlaikyti ląsteliškumą siekiant sisteminio tikslo – šokio braižo. Atsiranda buvimo kartu pasaulyje džiaugsmas – entropijos didėjimas dėl „paveikslo” išlaikymo jame. Taigi šokis ar daina skirti patirti buvimo kartu pasaulyje džiaugsmą, o ne kiekvienam atskirai patirti kūno malonumą. Dabar vykstantys šokiai diskotekose neturi braižo, todėl jais kiekvienas siekia kūno malonumo, bet ne džiaugsmo pasaulyje, t. y. visai ne to, kam šokiai buvo atrasti. Taigi dabartiniai diskotekų šokiai nėra šokiai. Jauni žmonės būdami apsikabinę – tiesinėje sąveikoje vienas su kitu ir be sisteminio tikslo kraipydamiesi vienas prieš kitą gamtiškai „pasmerkti” siekti lytinio geismo malonumo, t. y. glamonėtis, bučiuotis, tampyti kelnaites, nes „braižo” nebuvimas atima ne tik džiaugsmo galimybę, bet neleidžia vykti netiksliniam pažinimui ir sulaukti meilės. Taigi dabartiniai šokiai nepadedą jaunimui išmokti džiaugtis gyvenimu bendradarbiaujant, o tik skatina lytinį geismą. Šokis prarado kultūros rastą jam bendradarbiavimo, pažinimo, džiaugsmo paskirtį, kartu transformuojant regimas tiesines sąveikas į transcendentinius, išlikimui padedančius sisteminius tikslus. Taigi rastas šokio braižas yra kryptingas darbas, galintis sustiprinti struktūros LAIKUI reikalingas histerezio jėgas, nes DEDG valdymo sistemoje vyksta išlaikant jos ląsteliškumą pasaulyje, sustiprina valdymo sistemą atmintyje palaikančias histerezio jėgas. Histerezio jėgų tvirtėjimas teikia vis didesnę džiaugsmą dėl gerėjančio darbo formai („paveikslui”) kurti. Muzikos melodija turi būti tokia, kad galima būtų jausti melodijai IŠLAIKYTI reikalingą atkaklumą, nes laisvė apginama nuolat priešinant signalų spaudimui. Stebėjimai rodo, kad iš tikrųjų liaudies dainos melodijos ar šokio „braižo” („paveikslo”) išpildymas pagerina kūno ląstelių darbą. Neveltui liaudies dainų ir šokių ansamblių dalyviai sako, kad dalyvaudami ansamblyje dvasiškai atsigauna. Tokius šokius ar muziką gali sukurti tik laisvi ir nemirtingi žmonės (asmenys), nes jie sukurti laisvei stiprinti. Šitokiu būdu šalinat informacinę entropiją, stiprinamas ląsteliškumas ir išlaikoma šviesa sieloje.

5.5 pav. Šokio įtaka valdymo sistemų histerzio jėgoms: a – ideali būseną, b – trumpalaikių elementinių poveikių įtaka ilgalaikiams tikslams, c – informatyvaus – atstatančio sistemos laiką šokio braižas, d – neinformatyvaus – naikinančio sistemos laiką šokio braižas

5.5 pav., d parodytos vaikiškos sąmonės lygio šokio braižas ir tokios muzikos sukeltami judesiai. Galime pastebėti tik „stumdimusi“ tinkamus judesius: šokinėjimas vietoje, svyravimai, švytimai („šiluminis“ judesys) – nėra palankaus entropijai didėti atmintyje judesio pasaulyje, o pasiūduodama signalo sukeltam malonumui – kūno būsenai. Tai negražūs „taškiniai“ signalai, kur kiekvieno siela neišlaiko judesio pasaulyje ir neturi džiaugsmo. Šokis be braižo yra bandymas patirti džiaugsmą tiesiniu būdu – be valios, be „braižo“, be atminties, be kūno darbo, be džiaugsmo, siekiant pastovaus „kritimo“ jausmo – sielai tingint pasaulyje. Taigi ieškant malonumo, prarandamas džiaugsmas, o dirbant džiaugsmui, malonumas patenkinamas savaime. Malonumo siekis nedidina sąmonės antientropijos, nes nereikalauja DEDG valdymo sistemoje per kūno darbą šokio braižui („paveikslui“) pasaulyje išlaikyti, neatsiranda šviesos sieloje – džiaugsmo. Kadangi ląsteliškumas neišlaikomas, tai nėra transcendencijos ir jokio antientropijos atkūrimo – būtino dalyko bet kokiam laisvam veiksmui pasaulyje. To pasekmė – neišnykstanti tamsa sieloje, nes malonumas nėra sielos dalykas pasaulyje. Bandymas „šaldyti“ siela malonumu – ko nėra gyvybėje. Kūno būseną neturi transcendencijos, o tuo tarpu džiaugsmą teikia tik sielos darbas pasaulyje siekiant tikslo, kuris neįmanomas be jos. Todėl popmenas nėra kultūros reiškiny, nes jis neturi transcendencijos, paremtas tiesinėmis signalų sąveikomis keliamu entropijos didėjimu kūne. Tai sutrikusio, greitesnio ar lėtesnio ritmo ne pasaulyje, o „narve“ besiblaškančio individo kūno (nėra DEDG valdymo sistemoje) noras dirbtinai sukelti džiaugsmą. Tačiau laiko patikrinta, kad ir kaip norėtusi, tokios priemonės iš principo negali duoti džiaugsmo. Tai bandymas dirbtinai kurti laiką, kuris nestiprina tikram LAI-KUI reikalingų antientropinių sąmonės savybių ląsteliškumui išlaikyti. Popdaina yra tik vieno dainininko daina – „skundas“ apie jo kūno būseną, bet ne jo sielos būseną pasaulyje. Toks „dejavimas“ neturi pasaulio hierarchijos „skundo“ atžvilgiu, neskatina klausytojo darbui, padedančiam įveikti

diskomfortą ir susitvarkyti su savo „skundais“ aukštesnės hierarchijos pasaulio „paveikslo“ suvokimu. Klausytojas bendradarbiauja ne daina, šokiu, t. y. sielos darbu, o tik instinktais mėgdžiodamas atlikėją. Tarp klausytojo ir dainininko vyksta begalinis, „šiluminis“, tos pačios hierarchijos signalais „pasikeitimas skundais“, kuris klausytojui informacinės entropijos nepašalina – viskas čia ir dabar. Po klausymosi vėl blogai. Užtenka pažiūrėti į folkloro ir roko festivalius. Vienuose dainos, rateliai, šokiai per naktį ir džiugūs veidai. Kituose – šokinėjimas, svyravimai, šūkavimai ir po to girtas miegas tiesiog aikštėje: nesimato džiugių veidų, o tik noras užsimiršti – „iškristi“ iš pasaulio grožio „paveikslo“. Vadinasi, „dejavimas“ entropijos nepašalina ir siela nieko negavo – kūno būseną sielos ramybės netvirtina. Įvairūs ornamentai, žiedai, papuošalai, vainikų formos taip pat tarnauja sielos ištvermei didinti, nes yra iš tikrųjų gražūs, gyvybės esmę – ląsteliškumą pasaulyje vaizduojantys simboliai. Uždaros jų formos primena informacijos atžvilgiu uždara, saugia, turinčią savo laiką erdvę pasaulyje. Tai – asmens gyvenimo prasmės (transcendentaliai suvokiamo pasipriešinimo laisvei išlaikyti) priminimas. Šokio braižo laikymas yra būtinas atsigauti sielai, nes kūno darbu pasiekiamas tikslas, kuris duoda DEDG smegenyse. Todėl šokio braižo siekis yra pastovaus tikslo siekis nuolat įveikiant pasipriešinimą ir nuolat patiriant džiaugsmą jo išlaikymu. O kas tada yra šokis be braižo? Tai dirbtinė savęs kankinimo priemonė, nes jame nėra džiaugsmą teikiančio „paveikslo“ išlaikymo daugkartiniu tikslo pasiekimu, pvz., šokio maratonas. Vadinasi, popmenas siekia džiaugsmo priemonėmis, kurios iš principo negali jo duoti.

Mokslininkas – asmenybė, ieškanti didesnės laisvės savo darbui, praplečia savo ir kitų pažinimo ribas apie išorinį pasaulį, tuo darbu pasiekia DEDG sąmonėje. Būti pasaulyje – tai visada tik mokytis, nes kiekvienos naujos kartos buvimas vyksta vis didesnio triukšmo sąlygomis. Mokymasis – tai pastangos išmokyti dalyvauti pasaulyje vykstančiuose žinomuose energijos ir darbo mainuose didėjant entropijai tiesiniu būdu. Mokslo pasiekimai tarnauja darbui verčių gamyboje. Verčių gamyba sudaro civilizacijos turinį, kurį sudaro geresnis „žibalo“ (darbinio kūno) panaudojimas, medžiaginių ir darbo mainų pagerinimas, bet ne žinios vertybėms atsirasti ir išlaikyti. Mokslas paremtas tiesinėmis sąveikomis, negali duoti kokybės dalykų pasaulyje, kurie atsiranda sulaikant kai kurias tiesines sąveikas. Taigi mokslas – civilizacijos variklis – vis labiau „tiesina“ sąveikas tarp vertybių. Todėl mokslo žinios apie dėsnių objektyvumą vienodai gerai tarnauja ir vertybei išlaikyti, ir jai griauti, priklausomai nuo to, kokią tikslą turi mokslo žinias naudojantis individas. Todėl mokslo pasiekimai iš esmės tarnauja civilizacijai, nes mokslo tiesas lengvai įgyja ir neišauklėto individo sąmonė, kuriai nesunku paklusti tiesinėms sąveikoms. Tuo tarpu tiesinę sąveiką įveikianti mintis neišauklėtam yra per sunki, nes džiaugsmui pasiekti reikia reikia atsisakyti tam tikro malonumų kiekio, pvz., gerti alaus ar klausytis muzikos, bet ne dirbti. Tačiau egoistiškas, nuoseklus, pažinimui skirtas mokslininko darbas yra šeimnininko darbo pavyzdys, žmoniškumui padeda netiesiogiai. Žmoniškas yra tik mokslininkas, bet ne jo atrastos mokslo žinios, kurios visada gali būti panaudotos dvejopai – gėriui ir blogiui. Mokslo žinias reikia įgyti našiam darbui vertybei išlaikyti ir vertėms gaminti. Vertybė yra ne mokslo, o auklėjimo pasekmė – šeima ir gamybos struktūros, o saiką, kaip jį panaudoti, duoda tik vertybės turėjimas. Struktūros esmė rodo, kad mokslo pasiekimai vertybei atsirasti tiesioginės įtakos nedaro, bet per elementų darbo išorinį energetinį papildymą didina konkurenciją tarp jų.

Kokią vietą žmonių visuomenėje užima filosofija. Filosofija – tai „meilė išminčiai“. Išmintis – transcendentinis sisteminis mąstymas, pagrįstas idealaus ir materialaus, erdvės ir laiko vienybe.

Filosofija – būties formų išlikimo atviroje erdvėje mokslas. Forma yra metafizinis (abstraktus) objektas. Todėl filosofija yra metafizinių objektų savybių tyrimo ir jų plėtojimosi tyrimas. Energoentropiniai gyvybės principai rodo, kad būtis yra ne individo – žemiausios hierarchijos vertybės išlikimo, o aukščiausios hierarchijos vertybės – populiacijos išlikimo dalykas. Šį žinojimą teigia religija, kurios problemas aptarsime vėliau. Teisus filosofas A.Maceina, sakė, kad „religija žino atsakymus ir ieško būdų, kaip juos pateikti, o filosofija ieško atsakymo į tai, ką žino religija“. Kiekvienam individui minties skatinimas yra labai didelė paspartis, aktyvi sielos gynybos priemonė laisvei išsaugoti „triukšmo“ aplinkoje („Mintys – smegenų maistas, esant tuščiam skrandžiui“). Filosofija savo idealiomis priemonėmis nori atskleisti sisteminius reiškinius, todėl yra būtinas kultūros elementas, kaip dar viena „triukšmo“ slopinimo priemonė sieloje. Filosofija, kaip ir menas, negali spręsti darbo problemų, bet ji turi žmogui parodyti transcendentinį (pojūčiais nepažįstamą) dalyką: individas skirtas ne savo kūno malonumams, o laisvam neatlyginamam darbui pasaulyje populiacijai išlikti. Filosofija nesigilina į tai, kaip ir iš kur gauti maisto, kaip surasti „grobį“, kaip pagaminti automobilį, o tik skatina suvokti abstrakčias formas (struktūras) – būties pagrindą.

Kaip sąveikauja filosofų atrasti principai su energoentropikos principais. Pvz., priešybių vienybė reiškia, kad struktūros entropiją galima mažinti (didinti tvarką) tik didinant energijos šaltinių entropiją (netvarką) aplinkoje. Neatsinaujinantys Saulės dėka šaltiniai visada išsenka. Neigimo neigimas – tai neišvengiamas paveldimumas gyvybėje, kai naujoms struktūroms kurti neišvengiamai naudojamos iš tėvų ar kitų šaltinių praeityje sukauptas žinojimas antientropiniuose dalykuose, pvz., atmintyje, knygoje, menuose, namuose, medžiagoje, gamyklose ir t.t. Individai, kurie nesugeba paveldėti, „iškrenta“ iš visuomenės. Pirmiausia paveldimumas naujai kartai turi pradinę objektyviąją pusę, nes dabartis neišvengiamai perima praeityje atlikto darbo pėdsakus, pvz., nualintas dirvožemis, pastatytas namas ir t.t. Subjektyviąją pradinę paveldėjimo pusę naujose kartose sudaro iš tėvų vaikų atmintim paveldimos subjektyvios žinios ir žinojimas, turinčios didesnę reikšmę negu objektyvusis paveldėjimas, nes tik žinojimas apskritai įgalina naudoti gautą objektyvų paveldėjimą. Neaišku, kodėl šis neišvengiamas naujų pėdsakų kaupimas ant buvusio darbo pėdsakų vadinamas neigimu.

Trumpai galima aptarti viduramžiuose buvusio filosofinio akmens problemą. Filosofinis akmuo turėjo kiekvieną metalą paversti auksu. Aptarę gyvybės struktūras, galime tvirtinti, kad nuosavybės išlaikymo pasaulyje tikslas yra tas „filosofinis akmuo“, kuris „metalus“ – signalus, žinojimą, medžiagas, energiją, fiziologiją, instinktus – paverčia „auksu“ – kūno darbu nuosavybei pasaulyje išlaikyti ir pratęsti ją naujose kartose.

5.4. DIEVAS, TIKĖJIMAS, NEMIRTINGUMAS

Ką kultūros esmei ir tuo pačiu tautos išlikimui reiškia Dešimt Dievo įsakymų. Prisiminkime juos:

1. Neturėk kitų dievų, tik mane vieną.
2. Netark Dievo vardo be reikalo.
3. Švęsk sekmadienį.
4. Gerbk savo tėvą ir motiną.
5. Nežudyk.

6. Nepaleistuvauk.
7. Nevok.
8. Nekalbėk netiesos.
9. Negeisk svetimo vyro ir svetimos moters.
10. Negeisk svetimo turto.

Pirmas įsakymas nurodo, kad reikia būti ištikimajam ne kam kitam, o populiacijos išlikimui. Antras įsakymas sako, kad nevalia maišyti vertybių – savo išlikimą vertinti labiau negu populiacijos išlikimą, nes tada dingsta sisteminio elgesio (darbo) kryptis. Kiekviena vertybė turi būti savo vietoje jai tinkamu metu, kad kuo lengviau būtų galima įveikti „triukšmą“. Trečias – nurodo būdą, kaip sumažinti nuo kasdieninio darbo padidėjusią elgesio entropiją Būties atžvilgiu, sutvirtinant žinojimą. Šeima yra informacijos prasme uždara struktūra, todėl 4,5,6,7,9,10 įsakymai parodo sąlygas jos laisvei ir informaciniam uždaramui siekti. Ketvirtas įsakymas teigia hierarchijos būtinumą, kitaip nėra gyvybės ir tikslų. Aštuntas – reikia kalbėti tik apie sisteminius nuosavybės dalykus, nes tiesa yra susieta tik su jos išlaikymu.

Tačiau ir ergoentropiniai principai, ir kultūros esmė rodo, kad Dievo įsakymų (pradinio žinojimo) svarba žmogaus gyvenimui yra šiek tiek kitokia. Lentelėje greta yra pateikti žmonių paimti iš gamtos ir pritaikyti sau objektyvios kovos su ląsteliškumu pasaulyje būdai. Objektyvi kova yra tiesinė sąveika tarp subjektų. Kad gyvenimas būtų žmoniškas, netiesines sąveikas papročių erdvėje skatinantys Dievo įsakymai hierarchiškai pagal svarbą šeimoms turėtų išsidėstyti taip, kaip parodyta 5.1 lentelėje:

5.1 lentelė

Žinojimas netiesinei (neagresyviai) sąveikai papročių erdvėje tarp laisvų individų sinerginei visuomenės sistemai kurti	Pagundos tiesinei (agresyviai) sąveikai tarp nelaisvų individų – antisinergetinis elgesys atskiram individui išlikti
Neturėk kitų dievų, tik mane vieną (<i>saugok šeimą ir galvok apie populiacijos išlikimą, elgdamasis pagal papročius – aut.</i>).	$F = -\frac{\partial E}{\partial X} \text{ (problemas spręsk jėga – aut.)}$
Nežudyk	Sutelk jėgas ir atsargas geriausia kryptimi.
Nevok	Kurk sunkumus priešininkui. Daryk vis sudėtingesnę aplinką, jeigu įsitikinęs, kad geriau susitvarkysi su sunkumais ir komplikacijomis. Rūpinkis judėjimo laisve, varžyk priešininką, ribok jo judėjimo laisvę. Rūpinkis pažeistų centrų atstatymu. Statyk priešininką prieš įvykusį faktą – iš pradžių padaryk sprendimą, o po to siek, kad su juo susitaisyktų.
Nepaleistuvauk.	<i>Pradėk dalinti prezervatyvus vaikams nuo dvylikos metų ir tai vadink „lytiniu auklėjimu“ – aut.</i>
Negeisk svetimo vyro ir svetimos moters	<i>Papročių erdvėje skleisk pornografiją, skatink prostituciją ir visa tai maskuok spaudos „laisvės“ vardu – aut.</i>
Negeisk svetimo turto.	Savo tikslams naudok priešininko funkcijas ir atsargas.
Gerbk savo tėvą ir motiną	<i>Kalbėk apie vaikų teises ir laisves – aut.</i>
Nekalbėk netiesos.	Veik vėlavimais, trukdymais, jeigu tai silpnina prie-

Žinojimas netiesinei (neagresyviai) sąveikai papročių erdvėje tarp laisvų individų sinergetinei visuomenės sistemai kurti	Pagundos tiesinei (agresyviai) sąveikai tarp nelaisvų individų – antisinergetinis elgesys atskiram individui išlikti
	šininką. Veik grasinimais – potencialiai grasinimai pavojingesni už veiksmus. Užklupk priešininką staiga, veik slapta, apgaule. Sugadink koordinuojančius priešininko centrus ir priemones.
Netark Dievo vardo be reikalo.	<i>Moters kūną vadink grožio objektu, lytinius santykius vadink meile, pasidavimą instinktams vadink laisve, laime vadink galimybę kuo daugiau vartoti, malonumą vadink džiaugsmu – aut.</i>
Švęsk sekmadienį.	<i>Darbas be poilsio neįmanoma, poilsis be darbo beprasmiškas – kinų patarlė.</i>

Autoriui atrodo, kad „nežudyk“ yra svarbiausia žinia. „Nevok“ galima sakyti tik gyvam žmogui, nes kitaip ši žinia neturi jokios prasmės. Visos kitos žinios tik sustiprina pirmųjų dviejų veikimą. Galima tvirtai teigti, kad kultūra prasidėjo tik atsiradus pagrindinėms *netiesinėms* sąveikoms tarp individų – „nežudyk“, „nevok“, „nepaleistuvauk“. Šio žinojimo išlaikymas leido atsirasti ir leidžia išlikti šeimų gyvenimo pagrindui – kultūrai.

Kokią pagrindinį dalyką teigia Dievo įsakymai? Dievo įsakymai skirti šeimoms, šeimose esti individai, individai pagal emergencijos principus keičia sąmonę taip, kad galėtų laikytis tokių netiesinių sąveikų, kurių laikymasis duoda pasekmę – populiacijos išlikimą pasaulyje. Dievo įsakymai įvertina tą termodinaminį faktą, kad papročių erdvė yra sinergetinei sistemai formuoti skirta erdvė. Tai sinergetinis žinojimas, kai kiekvienas, turėdamas pasaulyje savo vietą, DEDG sąmonėje, netrukdo gyventi kitiems. Kokias vietas pasaulyje gali turėti žmogus, parodyta 1.9 pav. ir 4.2 pav. Taigi Dievo įsakymai intuityviai teigia dogmą (tvirta nuostata, kuri laikoma tikra jos nepatikrinus), kad reikia turėti savo vietą pasaulyje ir teikia reikalingą žinojimą laisvei joje išlaikyti. Pagal dabar atrastus energoentropinius principus, ląsteliškumą pasaulyje (struktūriškumą) vietas pasaulyje sudaro kibernetinės struktūros – laisvės karalystės su DEDG sąmonėje. Laisvės supratimas religijoje atitinka dabartinį sisteminių jos supratimą. Dogmos „žinojimas veda į vienybę, o nežinojimas į įvairovę ir skaldymąsi“ (Šri Ramakrišna Paramagamza). Ši dogma yra visuomenės Būties esmė ir DVASIOS pagrindas. Dvasia amžina, atvira ir begalinė, o siela ribota, uždara, trumpalaikė, dingsta kartu su vieta pasaulyje – šeima. Taigi šeima yra gyvybės duota ląstelė pasaulyje, o jos išlikimas yra asmens sielos sugebėjimo paklusti Dvasiai pasekmė. Dievo įsakymai primena, kad šeimos nuo pagundų sudaryti netiesinę sąveiką niekas nesaugo (jos parodytos 5.1 lentelėje) ir, jeigu siela neišlaiko dvasios skirto darbo – netiesinių sąveikų, patenka į Velnio karalystę. Dievo įsakymų laikymasis saugo „nuo didžiausios pasaulio apgavystės: neįstengti valdyti savo gyvenimo (*Dievo karalystės –aut.*) ir pasiduoti likimui (*Velnio karalystei –aut.*)“ (P.Coelho). Todėl teikiamos žinios ir žinojimas, kaip atsispirti Velnio pagundoms – tiesines sąveikas skatinantiems instinktams (žr. lentelę). Taigi Dievo įsakymai įvertina žmogaus savybę, kad jo esmę sudaro atminties žinių lobyno patvarumą išlaikanti valia, o ne fizinė jėga. Kiekvienos šeimos išlaikomos žinios (antientropija) minimizuoja signalų perteklių ir fizinės jėgos naudojimą santykiams tarp šeimų jų laisvės labui. Nuo seno toks šeimų bendradarbiavimas vadinamas dvasiniu darbu, o šiandien netiesiniais santykiais sinergetinėje sistemoje.

Vadinasi, religija teikė sistemines žinias ir žinojimą dar tada, kai jos buvo suvokiamos tik intuityviai. Dvasioje atskiros šeimos dirba tam pačiam tikslui – ŠEIMOMS (tautai) IŠLIKTI. Be bendro dvasinio darbo vyktų amžinas karas ir neliktų laisvės. Dievo įsakymais teikiamos žinios ir žinojimas sušvelnina konkurencijos jėgas vietai užsiimti ir išlaikyti. Kas atsitinka, jei žmogus įsakymų laiko? Atsiranda ląsteliškumo teikiama laisvė sielai ir kūnui NEATLYGINAMAI su džiaugsmu dirbti virškūninėms struktūroms – šeimai ir tautai. Religijoje neatlyginamas darbas vadinamas auka. Vadinasi, auka atspindi žmogaus esmę – neatlyginamai dirbdamas formai išlaikyti gauni seniai žinomą sielos ramybę (dabar DEDG smegenyse). Laisvė išlaikoma prisilaikant tik ŽINIŲ – *MANO šeimos ribos yra tabu* ir *TAVO šeimos ribos yra tabu*, t. y. mano ir tavo vertybės suvokiamos kaip tos pačios hierarchijos vertybės ir stengiamasi „nesistumdyti“. Vadinasi, pakanka tik tiek pagrindinių žinių, kurių pagrindu, kaip seka iš informacijos teorijos (Šenono formulė), atsiranda signalų vertinimo žinojimas. Tada pradedi gerbti *artimą* kaip pats save. Parazitinis elgesys žino tik MANO nuosavybę, o likusi dalis yra lyg be nuosavybės, kurią galima plėsti. Gėrybėmis, esančiomis erdvėje be nuosavybės, galima naudotis, lyg niekam nepriklausančiais grybais miške. Vadinasi, kai tabu yra tik MANO nuosavybė, o kitiems „lendama į akis“, norint suklaidinti ar apvogti, artimas yra negerbiamas. Tai santyčiai nesilaikant dieviško žinojimo apie vertybių lygybę prieš Dievą, o manant savo vertybę esant aukštesnės hierarchijos. Vadinasi, savo vertybės išaukštinimas ir tuo pateisinamas „lindimas“ – tiesinės sąveikos primetimas kitai vertybei yra Velnio išmislas, nes naikinamas ląsteliškumas. Palyginimai rodo, kad Dievo įsakymai yra tokios žinios, kurių turėjimas gali nukenksminti neišvengiamas, OBJEKTYVIAS, instinktyvias, tiesines konkurencijos sąveikas individo sielos pastangomis, jei tą žinojimą individas tvirtai išlaiko atmintyje. Tvirtos žinios suteikia ryžto pasipriešinti tiesiniam instinktų veikimui ir įveikti silpnybę (nuodėmę), norint išvengti su nuosavybės išlaikymu susietos kančios. Jeigi individas tvirtai išlaiko žinias, jis pasiekia džiaugsmą – DEDG smegenyse. Tai visai priešinga Velnio pagundoms, kai laisve vadinama galimybė pasiduoti instinktams – tiesinėms sąveikoms, kad turėti malonumą, ir vengti nuosavybės išlaikymo siekimo džiaugsmui pasiekti. Tai tolygu laisvės atsisakymui, kurią sunaikina tiesinės sąveikos su aplinka. Vadinasi, religija kviečia kiekvieną dalyvauti savo laisvės kūrime ir teikia žinojimą, kaip jos siekti. Bet tuo pačiu religija primena, kad laisvė yra pasiekama su kančia. Tai teisingas pastebėjimas. Laisvė atsiranda tik įveikiant žinių išlaikymo, žinojimo pasirinkimo bei kūno darbo kančią, o ją įveikti padeda atsiradęs laisvės jausmas. Tada jam padeda Dievas – termodinaminė gyvybės jėgos prigimtis. Sakoma, kad žmogus atsivertė ir jį aplankė Dievo malonė. Jei žmogus nepajuto laisvės, tai ne Dievo, o jo problemos, kurios jį laiko Šėtono karalystėje – Dievo prakeikime. Taigi Dievo valioje ir pragaras, ir rojus – DEDG sąmonėje. Rojuje Dievas laiko, kai laikaisi jo įsakymų, sieki tikslo, gauni džiaugsmą ir savaime malonumus. Šėtono karalystė laiko individą malonumų vergijoje – kūno būsenose – teikia nuobodulį ir atima džiaugsmą. DIEVO VALIA yra žmonių (Dievo bendradarbių) išlaikoma individų elgesio APSIRIBOJIMŲ sistema papročių erdvėje, duodanti tokią šeimų buvimo KOKYBĘ pasaulyje, kuri vadinasi begalinė laisvė ir amžina laimė. Dievo įsakymai – nurodymai, kaip būti laisvu žmogumi, bet geriausia, kai būti laisvu žmogumi yra ne pareiga, o egoistinis reikalas. Būti laisvu žmogumi – neatlyginamu darbu išlaikyti SAVO nuosavybę pasaulyje ir saugoti ją nuo svetimkūnių, būti budriam išsaugant žinias ir išlaikant žinojimą, suprasti, kad niekas neduoda garantijų turėti darbą, išvengti ligos ir sugebėti „nesimaišyti“ TAVO erdvėje. Dievas yra sielos problema. Sielos problema – laisvės problema. Laisvės problema – aiškaus tikslo proble-

ma. Aiškaus tikslo problema – aiškių SAVO šeimos nuosavybės ribų išlaikymo pasaulyje problema. Aiškių nuosavybės ribų pasekmė – neatlyginamas darbas savo atskiram pasauliui pasaulyje išlaikyti – DEDG smegenyse – džiaugsmas. Vadinasi, laisvė yra gyvybės esmė ir Dievo malonė, todėl žmogus jos ieško. Visą gyvenimą ieškoti laisvės negalima, reikia gyventi laisvėje, todėl labai svarbu, kad ji atsirastų kuo anksčiau. Sulaukti jos padeda Dievo įsakymai. Todėl šeimnininkas ir šeima yra Dievo karalystės išpažintojai, nes turi atskirą pasaulį ir nori jį patys oriai išlaikyti. Tik noras išpažinti Dievo karalystę leidžia įveikti Šėtono karalystę – betikslį kūno malonumų tenkinimą. Tokia Dievo valia yra KIEKVIENO SAŽININGO žmogaus – asmens sąmonėje. Žmogus, turintis atskirą pasaulį, turi kūrybą, šviesą sieloje. Dievo įsakymai visiškai neaiškina, KAM taip viskas vyksta, KAM tas viskas atsirado, KADA viskas atsirado. Bet viskas YRA, – taip pat ir žmogus su tokia prigimtimi, kuri geriausiai atsiskleidžia (DEDG sąmonėje) Dievo karalystėje. Žmogaus prigimtis ir laisvė populiacijoje vaisingiausiai sklaidžiasi tik tokiomis žiniomis formuojamų elgesio netiesinių sąveikų (apribojimų). Religija, anot Jungo, atsirado ilgai ir įdėmiai stebint aplinką. Ilgai stebint, galima rasti priežastinius ryšius žmonių KARTŲ gyvenime, t. y. KAIP jie vyksta. Taip Dievas nusileido iki žmogaus, kad leido jam suprasti savo Kūrėjo valią, kuri atsiskleidžia dešimties Dievo įsakymų žinojimu ir išlaikymu laisvės ir laimės džiaugsmui patirti. Galima sakyti, kad Dievas yra mirtingo individo sąmonėje esantis, TIK transcendentiskai suvokiamo sinergetinio tautos išlikimo būdo vaizdinys. Tai yra aukščiausios hierarchijos žinių formuojamas žinojimas, teikiantis tikslą VISAM individo gyvenimui ir kuriantis žmonišką darbą.

Kaip religija vertina gyvybės esmę – medžiagos – energijos – informacijos vienybę? Ta Trejybė įvardijama Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Dievo Šventosios Dvasios vienybe. „Bažnyčia nesaiko, jog trys asmenys sudaro vieną asmenį – tai būtų absurdas. Bažnyčia skelbia, jog vienintelė dieviškoji prigimtis priklauso visiems trimis asmenims” (L.Lellote). Tai nedalomo objekto iš atskirų individų pasaulyje – šeimos apibūdinamas. Vadinasi, Dievo karalystė yra nedaloma sisteminė šeimos karalystė pasaulyje. Šėtono karalystė yra vien kūno karalystė – antsisisteminis individo elgesys kūno malonumui šeimos sąskaita siekti. Taigi abi karalystės yra Žemėje. Bet Dievo karalystė atsiranda tik įveikus Šėtono karalystę – malonumus. Dievo įsakymai padeda atsirasti Trejybės vienybei pasaulyje ir jai išlikti tarp kitų šeimų tautoje. Žmonės ugdomi tik šeimoje, todėl religijoje individas, kaip ir jo kūno malonumai, nėra atskaitos taškas. Atskaita pradedama tik nuo šeimos pasaulyje. Šeimos narys skatinamas paklusti sisteminiams šeimos dalykams. Religija visai neaiškina, iš kur gauti energijos ir medžiagų šeimai išlaikyti, o tik TEIGIA, kad šeimą – savo atskirą pasaulį – reikia IŠLAIKYTI pačiam. Sakoma, kad „kasdieninę duoną reikia pelnyti prakaitu”. Energijos paieškos gali sukelti konfliktus tarp individų. Jie susilpninami (išvengti negalima) Dievo įsakymais ir jų pasireiškimu būdu – Dora. Tai būdas, darantis tarp individų šeimų tokią sąveiką, kad beveik neįaučiamas laisvės varžymas. Taip doras žmogus tampa Dievo bendradarbiu, įkūnijančiu Dievo valią Žemėje. Šv. Augustinas sakė, kad „Žemėje turime du miestus: vieną žemiškąjį, kuris pastatytas ant meilės sau (*kūno malonumų – aut.*), paniekinat Dievą, ir dangiškąjį, kuris pastatytas ant meilės Dievui, paniekinant save (*sielos džiaugsmas – aut.*)”. Šis pasakymas atspindi gyvybės esmę, kad žemesnės hierarchijos vertybė – kūnas – stiprintuvas turi tarnauti ne malonumams, o aukštesnės hierarchijos, atminties išlaikomai vertybei – šeimai. Tada jis turės ir džiaugsmą, ir malonumus, kurie tarnauja džiaugsmui. Tik nepaminėta, kad tas darbas neatlyginamas. Taigi kūno malonumų tenkinimas yra Dievo paniekinimas, kūno darbo išlaikymas džiaugsmui yra Dievo teigimas. Pagal ener-

goentropinius principus virššėiminė sistema – tauta gali išlikti, kai šeimos neatlyginamai laikosi dvasinio bendradarbiavimo principų. Doras žmogus, rasdamas saiką tarp to, ką pasakė Šv. Augustinas, ir energoentropinių sistemų tvėrmės principų, kurie nurodo laisvo gyvenimo esmę, EGOISTIŠKAI išlaiko darbo kryptį savo vaikų ir per juos tautos ateičiai. Aukščiausia buvimo kokybė tarp šeimų būtų pasiekta, jei šeimos būtų izoliuotos erdvėje (autonomiški energijos šaltiniai, maža entropija erdvėje, netiesinė sąveika su aplinka) ir „laidi“ laike (struktūros viduje nėra neįveikiamų kliūčių, tiesinės sąveikos, DEDG valdymo sistemoje). Bet tai yra tik siektinas idealas, nes termodinamikos dėsniai ir energoentropikos principai neleidžia idealiai įgyvendinti atsistūmimo. Visų pirma darbdavių ir samdinių atsiradimas. Būti žmogum yra tik vienas būdas, kuris apibūdinamas Dešimt Dievo įsakymų. Įgyti pajamų žmogus gali vienu iš 200 000 būdų. Jeigu jis asmuo, tai jo gyvenime viskas yra savo vietoje ir jo gyvenimą galima apibūdinti formule $1+200\,000$. Tai reiškia, kad pirmiausia turi būti žmogumi, po to vienu iš 200 000 „įrankių“ neparazitiniu būdu užsidirbti duoną. Samdinys ar darbdavys darbe gyvena pagal formulę $200000+1$. Tai reiškia, kad pirmiausia esi įrankis darbui vykdyti, o tik paskui esi žmonių giminei priklausantis individas – asmens savybės nieko nereiškia. Tai pastovus, kaip rodo dabartinis ir praėjęs žmonių gyvenimas, sumaišties šaltinis žmogaus sąmonei. Bet nesunku suvokti, kad žmoniškas gyvenimas vyksta tol, kol nemaža dalis žmonių dar gyvena pagal formulę $1+200\,000$.

Parodyta lentelė rodo ir žinių lobyno patvarumo atmintyje svarbą žmogaus elgesiui. Visus individus veikia tie patys tiesinės sąveikos skatinantys signalai. Tik žinių lobyno patvarumas leidžia žmogui atremti nuosavybei ir laisvei pasaulyje kenkiančius signalus. Šis subjektyvus atrėmimas veda į Dievo karalystę, o pasidavimas – į Šėtono karalystę. Taigi iš tikrųjų religijos žinios ir žinojimas formuoja vertybes ir padeda joms išlikti tik išlaikant netiesinį sinergetinį bendradarbiavimą tarp jų. Religijos teikiami įsakymai, pvz., „nežudyk“, „nevok“, „nemeluok“ užmaskuotu pavidalu slėpi viuose teisės įstatymuose.

Visų pirma jos sąvokos, pvz., „laisvė“, „laimė“, „meilė“, „tikėjimas“, „kančia“ ir kitos, pasižymi tuo, kad jos reiškia neregimas atminties būsenas, jų negalima objektyviu lietim, regėjimu, uostymu, matavimu, parodymu atrasti. Kaip aptarėme, tai neregimi vidiniai sisteminiai dalykai, kurie atsiranda kaip auklėjimo vaisiai. Kas trukdo Dievo karalystei dabar? Pirma, auklėjimo susilpnėjimas dėl dirbančių ir neturinčių laiko būti su vaikais tėvų – šeimos buvimo ir tėvų darbo vietos nesutampa. Auklėjimo įtaka vaikams tiesiogiai proporcinga jų su tėvais praleistam laikui. Taigi silpnėja tikėjimas ir dvasios jėga. Antra, ilgas mokymosi laikas darbui gauti irgi silpnina auklėjimo pasekmes, nes mokymas tiesiškai „pririša“ atmintį prie išorės ir silpnina auklėjimu gautus vidinius netiesinius dalykus. Tiesinių sąveikų stiprinimas kartu „tiesina“ atmintį nuosavybės išlaikymui. Trečia, antisisteminis, tiesinis, vartotojiškas kūno instinktų patenkinimo skatinimas civilizacijoje užgožia ir į antrą planą nukelia šeimos atskirumo nuo pasaulio džiaugsmą. Ketvirta, didelis samdinių skaičius visuomenėje. Samdinys didelę dalį savo gyvenimo užimtas atlyginamu darbu. Tai sudaro išpūdį, kad kiekvienas darbas turi būti atlygintas, o gyvybės esmė – neatlyginamas darbas – visai išnyksta iš sąmonės. Be to samdinio gyvenimas priklauso nuo Dievo – darbdavio, o jo laisvė priklauso nuo to, ar jis turės darbą. Penkta, vis didesnė medicinos įtaka individo išlikimui, kurios objektyvūs tyrimo ir gydymo metodai visada silpnina auklėjimu įgytą žinojimą netiesinėms sąveikoms išlaikyti atmintyje. Visa tai silpnina Dievo karalystę – šeimos ląsteliškumą pasaulyje.

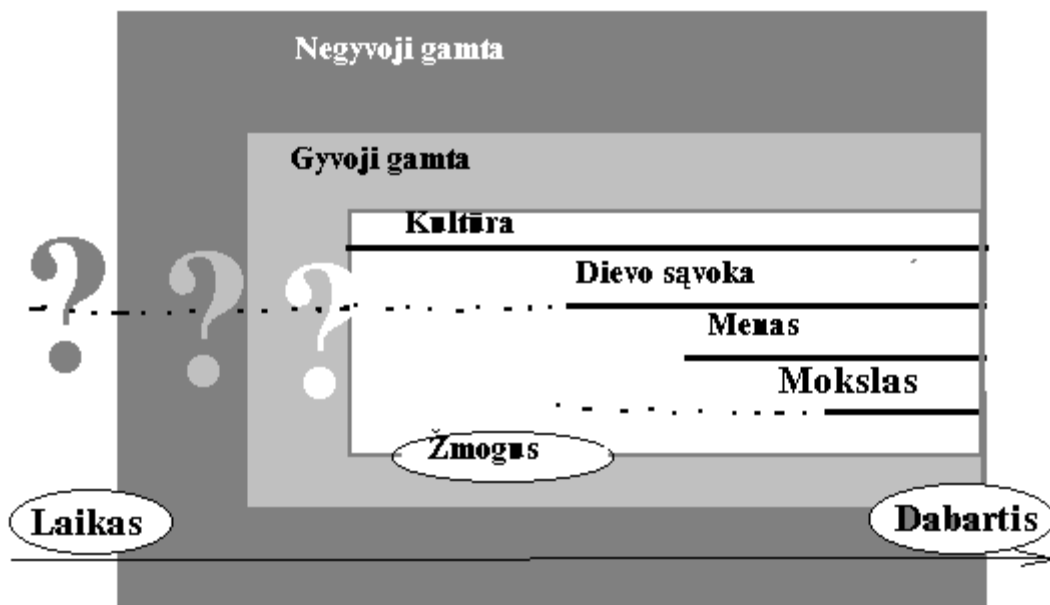
Religijos tiesas, kaip ir papročius, galima perteikti tik auklėjimu, nes auklėjimas teigia netiesinių sąveikų (santūrumo) žinojamą. Auklėjimas yra žinių ir žinojimo netiesinėms sąveikos su pasauliu pateikimas iš šaltinio be įrodymų, absoliučiai tikint šaltinio autoritetu. Kadangi auklėjimo žinios ir žinojimas įgyjami ne mąstant, o regint, tai tikslas, atsiradęs šiuo būdu įgyto žinojimo pagrindu, negali būti motyvuojamas. Jis yra vykdomas, kad norisi, o ne todėl, kad išmąstytas ir įrodytas. Pagrindinė tiesa, kurią perduoda auklėjimas, yra nevengti neatlyginamo sielos ir kūno darbo SAVO šeimai išlaikyti. Šio žinojimo išlaikymas yra atminties atrama visam gyvenimui. Geriausiai šis darbas vyksta atsiskyrus nuo pasaulio. Vadinasi, tikėjimas liudijamas ne apmąstymais ir įrodymais, bet be abejonių atliekamam NEATLYGINAMU DARBU savo šeimai išlaikyti. Jei žmogus jį atlieka, išsigelbėja iš sielos tamsos, nes kiekvienu akimirksniu žino, ką daryti dabartyje. Jo gyvenimas tampa tikėjimą patvirtinančiu duomeniu kitoms kartoms, nes jo tikslai išplaukia iš nekintamos sisteminės gyvybės esmės. „Tikėjimas – tai pažinimas begalybėje” (Ž.Ozava). Toks pažinimas yra abejonės savo atskiram pasauliui atviroje erdvėje (begalybėje) neturėjimas. Tai suvokimas esant šaltiniu savo vietai (nuosavybei) pasaulyje. Tikėjimo negalima patikrinti, bet galima prarasti, nes noras tikrinti reiškia abejonę tikėjimu ir jo griūtį. Su tikėjimo dingimu dingsta ir atskiras individo pasaulis – šeima. Kaip tai jaučia rašytojas L.Tolstojus. „Jeigu myli Dievą, gėrį (regis, aš pradėdau jį mylėti), tai yra gyveni juo – matai jame laimę, gyvenimą, tuomet matai ir tai, kad kūnas trukdo tikrajam gėriui – ne pačiam gėriui, bet kad išvystum jį, jo vaisius. Pradėsi žiūrėti į gėrio vaisius – liausies jį daręs, dar daugiau – tuo, kad žiūri, gadini jį, puikuojies, nusimeni. Tai, ką tu padarei, tik tada bus tikrasis gėris, kai tavęs nebus, kai negalėsi jo gadinti. Bet paruošk jo daugiau. Sėk, sėk, žinodamas, kad ne tu, žmogau, pjausi. Vienas sėja, kitas pjauna. Tu, žmogau, Levai Nikolajevičiau, nenu-pjausi. Jei pradėsi ne tik pjauti, bet ir ravėti – sugadinsi kviečius. Sėk, sėk. Ir jeigu sėsi dievišką sėklą, tai negali būti abejonės, kad šitai išaugs. Tai, kas anksčiau rodės žiauru, tai, kad man neduota matyti vaisių, dabar aišku, jog ne tik ne žiauru, bet laiminga ir protinga. Kaipgi aš patirčiau tikrąją laimę – dieviškąją – ne iš tikro šaltinio, jeigu aš, kūniškas žmogus, galėčiau naudotis jos vaisiais.

O dabar aišku: tai, ką tu darai, nesitikėdamas atlyginimo, ir darai mylėdamas, tikrai dieviška. Sėk ir sėk, o Dievas išaugins, ir pjausi ne tu, žmogau, o tas, kuris tavyje sėja” (Mintys iš „Dienoraščių”).

Kokias galime daryti išvadas? Tikėjimu žmonės stengiasi perduoti ir išlaikyti pradinis sisteminius gyvybės principus. Dabar tikėjimu perduodamą žinojamą gali sustiprinti, bet ne išlaikyti, tik sisteminiai mokslai – kibernetika ir sinergetika, kurie aprašo abstrakčius sisteminius gyvybės objektus. Šie mokslai yra religijos atrasto žinojimo materialus pagrindimas.

Kokie duomenys verčia žmones tikėti? Tai parodyta 5.7 pav. Netikinčiam žmogui šiandien neaišku, kaip ir kada PRAEITYJE atsirado negyvoji gamta, kas yra medžiaga, kas yra energija, kas yra krūvis, kas yra laukas, kaip atsirado gyvybė, kaip atsirado jis pats. Taigi jis netiki šiandien regima pradžią pradžiai, nori įrodyti sau, kaip pradžia atsirado tam, kad jo nuomone iš gyvenimo gautų viską ir nepraloštų. Tikintis neabejoja tuo, ką regi, o dirba tikėjimu pagrįstą darbą, siekdamas DEDG smegenyse. Gyvenant DABARTYJE abejonė dėl pradžią pradžios nežinojimo drumsčia sielą – verčia dirbti protinį darbą, t. y. ieškoti žinių ir žinojimo, kurie pagerintų energijos degradaciją smegenyse. Ką žmogui daryti tokiu atveju, kai daug kas neaišku ir kelia abejones? Ieškoti tokio žinojimo, kuris patikimai „uždarytų” valdymo sistemą DEDG pasiekti, nes tik tai teikia saugumo jausmą ir sielos ramybę. Kokio žinojimo reikia abejonėms išsklaidyti, nė vienas gimęs žmogus ne-

žino. Žmonės rado ir STATISTIŠKAI per daugelį kartų patikrino tokias pradines žinias ir žinojimą, kuris, jei žmogus be abejonių jį išlaiko, leidžia SAUGIAI IR LAISVAI būti. Tai parodyta 5.8 pav. Kas jame parodyta? Valdymo sistema gali patikimai užsidaryti su DEDG smegenyse, kai yra aiškus tikslas – nuosavybės išlaikymas, kuris atsiranda iš pradinio, auklėjimu perteikto žinių lobyno. Jeigu kils abejonė auklėjimu perteiktoms žinioms, susidrums ramybė, dings laisvės jausmas ir žmogus norės pasiekti ją mąstymu ir įrodymais.

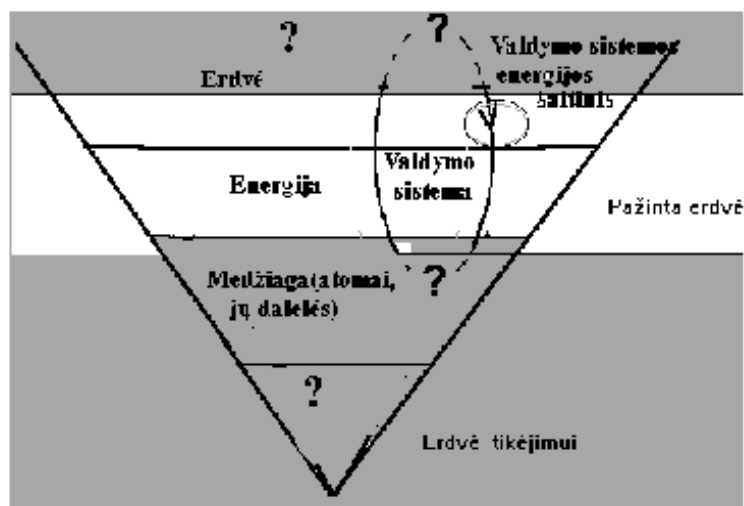

5.7 pav. Dabartyje žmogui neaiškūs dalykai ir jų atsiradimas laikui bėgant. Žmogus yra „panardintas“ ir negyvojoje, ir gyvojoje gamtoje

Valdymo sistema turės ieškoti naujo žinojimo ir žinių diskomfortui pašalinti. Lieka du keliai: bandyti aiškintis, kas yra, pvz., už negyvosios gamtos ribų, ir tam nenuilstamai dirbti visą likusį gyvenimą (mokslas). Mokslo įrodymai daromi irgi mokslininko sielai nuraminti, bet jie yra vėlesnis žinojimas, kuris niekaip negali atstoti tikėjimu pagrįsto žinojimo. Bet mokslininko siela gali turėti nusiramimą tol, kol ieškomas įrodymas ar sprendžiama problema. Taip atsiranda darboholikai, kurie, abejodami tikėjimu gautomis žiniomis, nuramina sielą ieškodami naujo objekto pažinimui ar kurdami naujas įvairios prigimties formas.

Kitas kelias yra toks: ŽINANT, kad iš nežinomos ir paslaptingos erdvės JOKIO PAVOJAUS nėra, nes ją patikrino ankstesnės kartos, patikimai uždaryti valdymo sistemą sąmonėje PRADINIŲ žinių ir PRADINIO žinojimo erdvėje ir jos daugiau neardyti abejonėmis (5.8 pav. skersiniai ovale). Tai yra tikėjimas. TIKĖJIMAS – nuosavybės ribų išlaikymas pasaulyje kitų kartų patyrimo perduotomis pradinėmis žiniomis ir žinojimu, bet ne savo gyvenimo metu atrastomis žiniomis ir žinojimu. Tas, kas atrasta savo gyvenimu, negali būti šaltiniu jam, o tik priemone. Dabartinis gyvenimas yra šaltinis imtuvui – naujai formai sukurti arba išlaikyti jau sukurtas formas. Gyvas sutvėrimas gyvena ne iškart, o iš tėvų tikėjimu kaupia žinojimą gyvenimui. Tik suradęs savo vietą pasaulyje, pradeda gyventi, o ne logiškai įrodinėja sau savo gyvenimą. Taigi šiandieninis individo gyvenimas gali būti priemone tik vakar tikėjimu įgytam žinojimui įgyvendinti. Tai yra dieviškas praeities veikimas dabarčiai. Vadinasi, tikiu tuo, ko negaliu pažinti dabar. Galima sakyti, kad TIKĖJIMAS TAUPO individo sielos ENERGIJĄ pasauliui pažinti, nes individui NEREIKIA tikrinti gautų žinių ir žinojimo

(apribojimų) PATIKIMUMO ir gali gyventi, turėdamas DEDG smegenyse. Nė vienas individas negali pasimokyti iš savo gyvenimo, nes tam, kad suprastum ir įvertintum save kaip šaltinį pasaulyje, reikia išeiti už savo gyvenimo ribų. „Žmogus negali suprasti Nebūties, nes jis pats yra Būtis” (J. Marcinkevičius). To padaryti negalima. Tikėjimas, nepagrįstas žiniomis, yra trapus. Bet tikėjimas yra laisvę teikianti minties jėga, prie kurios reikia prieiti pačiam ir pačiam ją apginti. Kitas tikėjimo man nei duoti, nei saugoti jo nuo abejonių negali, nes sielos darbas tikėjimo žinioms ir žinojimui apginti nuo triukšmo priklauso tik individui. Gynyba kelia kančią, kuri stebėtojui išorėje atrodo kaip kantrybė (valia). Taigi tikintis ir laisvas žmogus yra kantrus žmogus. Sielos ramybės – šviesos sieloje – siekis skatina žmogų neabejoti. Vadinasi, tikėjimas padeda laisvai gyventi ir laisvas žmogus jo siekia. O prieiti prie tikėjimo padeda ne tik auklėjimas vaikystėje, bet ir savo pažinimo ribų suvokimas vėlesniame amžiuje. (Pats Niutonas sakė, kad, atradęs traukos dėsnį, nežinąs jo mechanizmo). Ne veltui labiausiai tikintys yra fizikai – teoretikai ir taikomųjų bei fundamentinių mokslų specialistai, nes jie greičiausiai prieina savo pažinimo ribas, už kurių prasideda tikėjimas. Mažiausiai tikintys yra humanitarinių mokslų atstovai, nes jiems sunku nustatyti savo pažinimo ribas. Mokslas ir mokymas pagrįstas regimų išorinių dalykų vertinimu ir panaudojimu, praturtina atmintį išorės dalykais. Tikėjimas skirtas *pradinių vidinių* atminties dalykų formavimui iš šaltinių ir siekia individo tapsmo šaltiniu gyvybės dvasiai – ląsteliškumui pasaulyje išlaikyti. Tikėjimu pateikiamos religijos tiesos šeimoms yra per tūkstančius metų patikrintos žmonių gyvenimu. Taigi SKLEISTI ABEJONES jau PATIKRINTŲ ŽINIŲ atžvilgiu yra NUODĖMĖ. („Turėti gerą mintį – tai visų pirma turėti tikėjimą, neturėti abejonių, todėl, kad abejonės nuodėmė atsiranda iš geros minties išniekinimo”). Iš termodinamikos taško žiūrint, tvirtas tikėjimas pasiekia, kad DEDG šeimos valdymo sistemoje esti visą jos gyvenimą. Abejonė silpnina entropijos didėjimo greitį ir kartu sielos atsparumą Velnio pagundai – tiesinėms sąveikoms su aplinka, kartu prarandant DEDG smegenyse. Matyt, tai turėjo omenyje Šv. Tomas Akvinietis, sakęs, kad „tikėjimas yra sielos gyvybė”. Tikėjimas pagrįstas gyvybės savybėmis, kad dvasiniai dalykai – ląsteliškumas visuomenėje eina pirma materialųjų dalykų. Tai Dieviškasis sisteminis populiacijos pasaulis. Materialūs dalykai visada gali sugriauti dvasinius dalykus ir padėti atsirasti Šėtono karalystei. Tačiau materialus sisteminis kūrimas prasideda tik nuo sielos atsiradimo – tikėjimu pagrįstų žinių ir žinojimo, kai žmogus pradeda valdyti savo elgesio entropiją pasaulyje ir atmintyje susikuria „patvarią mąstymo gardelę”. Kas nustatė dvasinių dalykų pirmenybę žmogui, yra paslaptis mokslui. Religija pripažįsta šią nekeičiamą pradinę gyvybės savybę kaip duotą ir neabejotiną, tik tikėjimu priimamą dogmą. Noras ją tikrinti sužlugdo individą.

5.8 pav. Tikėjimo reikšmė sąmonėje.

Trumpas mokslo ir religijos vietos žmogaus gyvenime aptarimas rodo, kad tarp mokslo ir religijos nėra jokios priešpriešos ar prieštaračių. Mokslas, nežinodamas nei objektyviosios, nei subjektyviosios tikrovės kilmės – pradžios, užsiima esančių paslaptinių, objektyvių dalykų savybių tyrimu ir pritaikymu žmogaus reikmėms joms neprieštaraujant, o tiesiškai (objektyviai) prisitaikant prie jų. Visi mokslo ir mokymo dalykai yra išoriniai gyvybės esmei – nuosavybei pasaulyje, kuriuos geriausiai galima panaudoti jai tik turint auklėjimu sukurtas valios savybes ir pradinį šeimos pažinimą. Tikėjimas moksle dabar yra tvirtas antrinių dalykų – dėsnių žinojime, kol neatrasti nauji dėsniai. Visi mokslo atradimai daromi dėl išorinio energetinio papildymo kūno darbui atlikti. Mokslo žiniomis pagrįsti darbai yra daromi kasdien, todėl tikėjimą dėsniais galima patvirtinti kiekvieną dieną ir gauti atlyginimą už jų laikymąsi. Religija pirmiausia teigia pradinį principą – gyvybės esmę – individai turi būti gyvybės šaltiniai pasaulyje, turėti savo šeimas, jas neatlyginamu darbu išlaikyti ir dėl to turėti džiaugsmą – DEDG smegenyse. Tai pagrindinė dogma, kurios mokslas negali įrodyti, bet gali padėti įgyvendinti. O pradinės žinios – Dešimt Dievo įsakymų – rodo, kad šeimą esti tik tikėjimu, t. y. be įrodymų pagrįstos minties jėga tam, kad atskirti ją nuo pasaulio signalų spaudimo. Bet pradinis žinojimas yra antientropija, kurią galima išlaikyti, galima prarasti, bet negalima sustiprinti išoriniu energetiniu papildymu jos naudojimo metu. Galima tik šalinti entropiją, kai antientropija nenaudojama. Todėl religijos apeigos daromos švenčių, o ne darbo metu, padeda išlaikyti pradinį žinojimą. Kaip rodo energoentropiniai gyvybės pagrindai, tai daryti būtina didžiausios vertybės – subjekto šeimos laisvo išlikimo labui. Savo erdvės atskyrimas nuo pasaulio yra grynai subjektyvus dalykas, bet duodantis pagrindinę gyvybės būseną – laisvę. Visuomenėje laisvė pasiekama ne jėgos, o tikėjimu pagrįstu žinojimu ir nėra mokslo, o sielos savybių dalykas. Tačiau žinios neturi nuosavos entropijos ir jas sąmonėje reikia išlaikyti savo sielos protinio darbo sąskaita. Laisvės gyvybės tvirtumas pagundoms įveikti taip pat yra sielos darbo nulemtas ir mokslas padėti negali. Mokslas teikia žinojimą apie išorę vidiniam valdymo sistemos darbui, bet ne valdymo sistemos darbą. Mokslas negali įrodyti tikėjimu išlaikomų žinių, bet jis gali sukelti abejonių jomis, skatindamas mąstyti – abejoti netiesinėmis sąveikomis su aplinka. Mąstymas moksle vyksta tik viena kryptimi – kuo geriau „prisirišti“ prie išorės, kuo geriau patenkinti tiesines sąveikas, sumažinti kančią darbo

metu, sudarant išorinį energetinį papildymą darbui. Mokslo žinojimą apie išorę atmintyje išlaikyti ir sutvirtinti padeda išorinė atmintis – atliekamas darbas, objektai, jo regimos savybės. Mąstymas tikėjime yra tik vienas – ieškoti būdų sutvirtinti tikėjimu įgytas žinias, kad išlaikyti priešingą mokslui netiesinę sąveiką su pasauliu, neatsisakyti kančios ir nesumažinti vidinio darbo vertybei išlaikyti. Vadinasi, išorė ir darbas tikėjimą tik silpnina. Taigi atsikandęs pažinimo medžio vaisiaus, žmogus tampa abejojantis ir nuodėmingas, nes pradeda atrodyti, kad ir pradines vidines atminties savybes galima paaiškinti šiandieniniu žinojimu apie išorę. Mokslas gali padėti išlaikyti šeimą, jei ji yra, bet negali padėti jai gimti. Mokslas ir religija žmogaus gyvenime yra viena kitai neprieštaraujančios sistemos, nes turi skirtingą paskirtį. Religija leidžia pažinti, kas yra vertybė, kaip tapti jos šaltiniu pasaulyje ir kaip ją laisvai išlaikyti, mokslas – padėti atlikti išorinį energetinį vertybės papildymą – gaminti vertes. Taigi mokslas tarnauja vertybei, jei ji yra, bet negali jos pagimdyti ar įrodyti, jei jos nėra. Bet tai gali suvokti tik laisvas žmogus. Vadinasi, dabartinis mokslo ir religijos priešinimas yra dirbtinis ir rodo tik vieną visuomenės simptomą – pasaulyje yra mažai laisvų žmonių.

Kaip tai atrodo iš sinergetinių pozicijų. Gyvojoje gamtoje kiekvienas patinas apgina savo nuosavybės ribas fizine jėga – užsidaro pasaulyje – ir tuo padeda išlikti populiacijai. Žmogus skiriasi nuo gyvosios gamtos savo atminties savybėmis, kurios taip pat turi tarnauti užsidarymui savo vietoje pasaulyje. Jis yra toks vienas Žemėje, todėl pavyzdžio, kaip reikia gyventi, iš kitur jis negalėjo gauti. Pragyvenus tik vienai kartai nieko negalima sužinoti. Per daugelį kartų ir stebėjimų žmogus PATS atrado savo laisvo gyvenimo būdą. Šiandien mokslo atrasti sisteminiai gyvybės principai patvirtina, kad prie tokių žmogaus savybių kitokio laisvo gyvenimo būdo būti negali. Šis būdas paremtas žinių išlaikymu atmintyje tikėjimu – žinojimu, paremtu kitų kartų patikrintomis žiniomis. Tai Dievo veikimas visuomenėje, kurio šiandien regėti niekaip neįmanoma. Laisvė išlieka, jei tarp šeimų praėjusių kartų atrastu ir šiandien išlaikomu dvasiniu darbu įgyvendinamos netiesinės sąveikos. Netiesinių sąveikų išlaikymas už savo nuosavybės ribų šeimoms išlikti yra žinojimas tikėjimui, kuris buvo rastas vakar, bet tik jo laikymasis šiandien duoda laisvę. Tikėjimas laikosi auklėjimu įgytu žinojimu apie šeimos aplinką ir kiekvieną verčia neišvengiamai valdytis ir išsaugoti DEDG atmintyje. Geriausia, kai „plauki“ ta pačia kryptimi – laikaisi netiesinių sąveikų kaip visi, įveikdamas pasitaikančias pagundas. Jeigu to darbo vykdymas tapo egoistiniu reikalu, tampa laimingas ir nemirtingas. Jei jo nedarai ir blaškaisi, ardydamas gyvybės tvarką Visatoje, pasmerki save ir kitus nelaisvei ir tampa mirtingas. Čia slypi tikėjimo galia daryti gyvenimą darnų. Todėl išauklėtas žmogus save kreipia į šeimų buvimo darną, stengdamasis išlaikyti laiko patikrintas elgesio trajektorijas. Tikėti – iš tikrųjų paklusti Dievo valiai – neatlyginamai tarnauti populiacijai išlikti. Tikėjimas – Dievo apvaizdos pasireiškimas, skatinantis elgesį pagal prigimtį – saugoti šeimos nuosavybę pasaulyje. „Laimė – elgtis taip, kaip reikalauja žmogaus prigimtis. O kaip šito pasiekti? Reikia turėti įsitikinimus ir su jais derinti savo troškimus ir poelgius” (Markas Aurelijus, „Sau pačiam“). Kaip matome, praeityje patikrintomis žiniomis pagrįstas tikėjimas yra žmoniškumo „sergėtojas“ dabartyje. Dieviškumas yra tolimos praeities veikimas dabarties gyvenimui. Religija ir menas, siekiantys apimti begalybę ir amžinybę, žmogaus gyvenimą nušviečiantys kaip laikiną jo išlikimą amžinybės apsuptyje (iš dulkės atsiradęs, dulkė pavirsi), padeda nesiblaškant išlaikyti Būtį dabartyje ir padėti jai tvirtus pamatus ateičiai. Anot A.Maceinos, „būtis yra tai, kas individui padeda būti”. Būti padeda tik tikėjimu pagrįstas neatlyginamas darbas šeimai ir vaikų auklėjimas joje. Auklėjimą tiesiogiai remia kiekvieno išlaikomi papročiai, o kiekvienos tautos papročiai randa atramą aukščiausios hie-

rarchijos žinių sistemoje – religijoje. Vadinasi, Dievas yra sisteminių sinergetinių gyvybės principų laikymasis, kurių „kertinis akmuo“ yra nuosavybės jausmas vietai pasaulyje ir viskam, kas joje yra. Tai nemirtingojo Kristaus kūno žemiškas įsikūnijimas. „Žmogus yra iš Dievo ir per Dievą, dalimi Dievo ir ne iš Dievo. Žmogus atsiremia Dievu“ (L.Karsavinas, Apie asmenybę). Ką kalba katalikas, pagal ergoentropinius principus Dievas yra stiprus virškūninės sinergetinės sistemos veikimas.

Tikėjimas pasiekia, kad tai, kas individo gyvenimo metu lieka nežinoma jo išorėje, nėra pavojaus ir nerimo priežastis, trukdanti būti ištikimu šaltiniu šeimai. Individas tiki arba netiki savo galiomis. Tikėjimas, kaip transcendentinis dalykas, būtinas Būčiai išlaikyti, nes jokie mokslo ar individo patyrimo sukaupti „taškiniai“ duomenys iš išorės vidinei sąmonės būsenai nieko neįrodo ir nenuramina, jos nepaverčia šaltiniu. Dievas – sąvoka, kurios perdavimas ir suvokimas vyksta simbolių sistema ir sąvokomis (žodžiai, apeigos, muzika, maldos). Liturgija skirta auklėjimu įgytoms tikėjimo žinioms ir žinojimui sustiprinti, naudojant išorinę atmintį – stebint ir klausant, simboliais skatinant būti šaltiniu, bet ne įrodant mąstymu. Toks trumpas tikėjimo aptarimas leidžia teigti, kad Dievas yra transcendentiskai suvokiamas paslapties vaizdinsys laisvo žmogaus sąmonėje. Vaizdinsys gali atsirasti tik turint valią pakankamos apimties žinių lobynui atmintyje išlaikyti. Laisvasis pasaulyje savo vietą išlaiko pats, suvokia esąs yra nuosavybės šaltinis, ir visada jaučia darbą, reikalingą laisvei išlaikyti. Bet jis negali suprasti, kas skatina šio darbo norą. Tai tampa tikėjimo paslaptim. Nelaisvasis priklauso nuo kitų, nejaučia darbo laisvei išlaikyti, jam nėra paslapčių ir jis neturi Dievo. Tikėjimo paslapties išlaikymas skatina „beprasmišką“ darbą – laisvą buvimą (formos išlaikymą) „spaudžiančių“ signalų jūroje. Skatinimo jėga priklauso nuo proto galios, proto galia – nuo žinių ir žinojimo lobyno, o lobynas gali duoti laisvę tik turint vertybę – nuosavą vietą pasaulyje – šeimą. Šeimos išlaikymas duoda DEDG smegenyse. Vadinasi, Dievo jėga yra DEDG smegenyse, kurio lėtinimas traukia į Šėtono karalystę. Išauklėtam žmogui religija nėra svetimas dalykas, nes jo sąmonės entropinės savybės sugeba įvertinti ar suvokti transcendentinių sąvokų prasmę pasaulyje. Jam transcendencija yra įveikiamas ir gelbėjantis dalykas.

Tikėjimo reikšmę galima aptarti ir iš termodinaminių pozicijų. Gamtoje tikėjimo nereikia, nes kiekvienas patinas jėga apgina savo erdvę pasaulyje, nes jis yra Dievo skirtas šaltinis jai. Visuomenėje jėgos naudojimas vietai ginti veda prie aklavietės, todėl reikėjo rasti kitų vietos išlaikymo priemonių. Šeimos erdvė yra patalpinta visų naudojamoje ir niekam nepriklausančioje papročių erdvėje, kurioje reikia išlaikyti netiesines sąveikas. Pagal termodinamikos principus ši erdvė tampa netiesinių sąveikų šaltinių šeimoms. Tikėjimas yra auklėjimu įgytas individo žinojimas apie netiesines sąveikas papročių erdvėje ir jo išlaikymas. Elgdamasis pagal papročius, individas sau pašalina informacinę entropiją ir tampa signalų šaltiniu kitiems stebėtojams. Iš praeities atėjusio žinojimo išlaikymas papročių erdvėje yra Dievo veikimas dabartyje, nes veikia neregimi, praeityje, o ne dabar atsiradę dalykai. Tačiau čia slypi ir termodinaminis prieštaravimas, nes šeimoje individas yra imtuvas signalams iš papročių erdvės, o papročių erdvėje jis turi būti šaltiniu stebėtojams iš kitų šeimų. Ši dviprasmybė, kai imtuvas turi būti šaltiniu sau, yra visų elgesio išsigimimų priežastis, nes jei individas papročių erdvėje nesielgia kaip netiesinių sąveikų šaltinis, jis neturi savo laisvės ir dėl antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo naikina kitų laisvę.

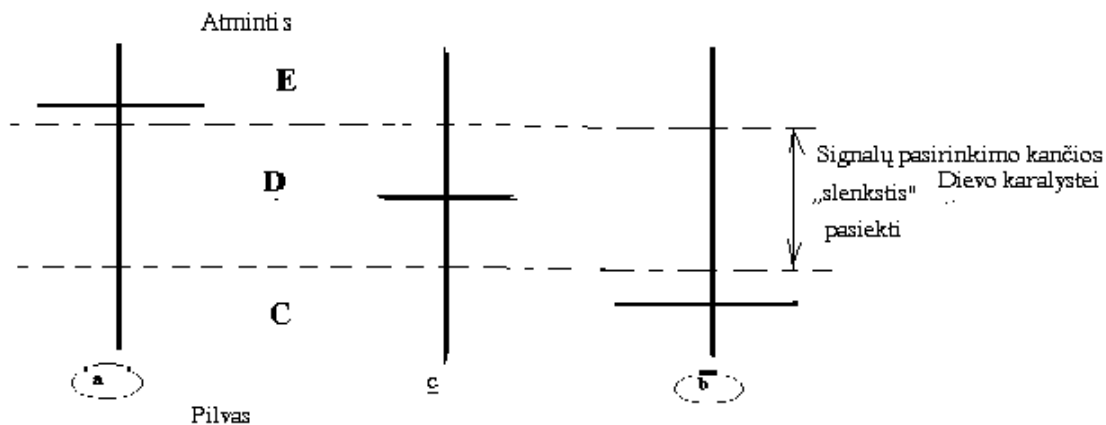
Trumpai aptarkime atgailos reikšmę. Atgaila yra darbas, skirtas atlyginti žinių ir žinojimo lobyno nuosmukiui atmintyje, atsiradusiam dėl šeimai kenkiančio triukšmo priėmimo. Kadangi suma-

žinti entropiją smegenyse gali tik kryptingas darbas, tai atgailai reikia įvardyti nuosmukio priežastį (žinią ar žinojimą). Tik nuosmukio įvardijimas apsprendžia teisingą papildomą darbą jo pasekmėms susilpninti, kurios negali būti pašalinamos. Nusidėjimas reikalauja nuolatinio dėmesio ateičiai, kad visai nenusmukti. Kaip ir gydymas, kuris prasideda tik įvardijus ligą. Religija tikina atgailauti už Dievo įsakymų pažeidimus, t. y. už sistemos – tautos išlikimo reikalavimų pažeidimus.

Kaip atsiranda mokslą skatinantis diskomfortas? Jeigu žmogui pakanka tikėjimo, tai diskomforto nekyla. Suabejojus, reikia rinkti naujus duomenis ir žinojimą. Sąmonėje atsiranda budinti valdymo sistema, kuri stengiasi išlaikyti DEDG smegenyse, ir atstato greitį protiniu darbu, jei entropijos didėjimo greitis sumažėjo. Taip atsiranda komfortas. Mokslas – gyvenimo būdas, siekiantis DEDG smegenyse, didinant sąmonės įvairovę neišsemiamos aplinkos įvairovės atžvilgiu, ieškant naujų žinių apsiginti nuo lėtinančių entropijos didėjimo greitį smegenyse signalų. Tai būdas „pabėgti“ nuo sielą bukinančio kasdienybės „triukšmo“ be tikėjimo, siekiant jį atrasti.

Dievas – tai visą gyvenimą budinti, sauganti savo nuosavybę pasaulyje ir nekenkianti svetimai nuosavybei siela. Dievas – pojūčiais nepažįstamas šaltinis pasaulyje – su nuosava vieta pasaulyje susieta valdymo sistema sąmonėje (Šventoji dvasia). Valdymo sistemos Angelas Sargas yra smegenų histerezės jėgos. Galima sakyti, kad papročių sukurtas ir religijos palaikomas atminties žinojimas yra tos „iškasenos“, kurios padeda atkurti ir išlaikyti laisvą žmogaus gyvenimą. Kaip į žmogaus būvimą žiūri Rytų filosofijos? „Viskas pasaulyje nešama į mums nežinomą tikslą. Vadinasi, visi esame viename laive, iš kurio, kaip mes apgaulingai įsivaizduojame, išlipame mirdami. Pasaulis – tai visuma, kur kiekviena esybė turi dalelę gyvenimo, kuris mus daro panašius ir priklausomus tarpusavyje“ (Ž.Ozava, Makrobiotika, 1992). Tas nežinomas tikslas yra naujose kartose vis atsinaujinantis DEDG siekis smegenyse – Kristaus kūnas. Jis įmanomas tik išlaikant nuosavybę – ląsteliškumą pasaulyje. Tuo visi panašūs – išvengti šio darbo negalima ir kiekviena karta juo užpildo tam tikrą populiacijos gyvenimo laikotarpį pasaulyje. Sakoma, kas artėja į Dievą, tam Dievas atsilygina. Galima susimąstyti – kuo? Įvertinant žmogaus gyvenimo sisteminį turinį, atsakymas gali būti vienas – sielos ramybe, gaunama neatlyginamu darbu išlaikant nuosavybę pasaulyje ir įveikiant pagundas sugriauti pasiektą DEDG smegenyse.

Religija turi savo simboliką individo gyvenimo prasmei perteikti. Pažiūrėjus į 5.5 pav., galime pabandyti įminti kryžiaus simbolio paslaptį (5.6 pav.). Kryžiaus ženklą atkartoja ir žegnojimasis.

5.6 pav. Religijos simboliai: a – Dievo karalystės, b – Šėtono karalystės, c – apskritai gyvybės karalystės (aut.)

Kaip išsiaiškinome, žmogaus esmę (ir ne tik žmogaus) sudaro atmintis, kūnas – priemonė atminties sukurtai informacijai stiprinti. Taigi vertikalė sujungia atmintį, kurią vaizduoja viršutinė jos dalis, su pilvu – kūno išlikimo pagrindu, užimančiu apatinę vertikalės dalį. Vadinasi, vertikalė reiškia dvasinio prado – atminties hierarchiją medžiaginio prado atžvilgiu. Atminties hierarchijos sujungimas su medžiaginiu pradu gimdo laiką – kūno sistemos tvėrmės matą. Baigtinio ilgio horizontalė yra ribotos nuosavybės erdvės pasaulyje simbolis, kurioje gali laisvai skleistis laikas – netrukdomai vykti DEDG valdymo sistemoje. Dešinė horizontalė pusė vaizduoja gėrį, kuris sujungiamas su blogiu – kaire horizontalės puse. Gėris yra energijos turėjimas, blogis – jos praradimas. Erdvė reikalinga tam, kad būtų galima energijai leisti dirbti ir išlikti laikui, nes darbas atliekamas tik prarandant šaltinio energiją imtuvui. Vadinasi, gėris – galimybė dirbti savo erdvės laikui, atsiranda tik leidžiant blogį – energijos atsargų praradimą irgi savo erdvėje. Taigi gėrio niekaip negalima atskirti nuo blogio, bet reikia juos jungti tik SAVO ERDVĖJE. Kryžius – šių aptartų dalykų vienybės simbolis. Vienybė yra nedalomas atskirų dalykų vienetas, kuriame reiškiasi dievybė. Sutinkamai su sisteminiiais principais kryžius yra paprasčiausias, giliausias, talpiausias erdvėlaikio – erdvės ir laiko vienybės simbolis. Horizontalė viršuje žymi, kad žmogaus prigimtis yra atmintis, kuri patvariai išlaiko žinias ir pilvas tarnauja atminčiai. Žinių išlaikymas reikalauja valios. Valios išlaikymas teikia kančias, bet duoda laisvę. Todėl kryžius laikomas laisvės ir kančios simboliu, kuris teigia, kad kentėti yra prasminga tik dėl dalykų, kurie kyla iš tiesos ir tikėjimo. Tiesa yra viskas, kas išlaiko erdvėlaikį, erdvėlaikis teikia turinį laisvei pasaulyje, tikėjimas skatina neatlyginamai dirbti nuosavybei išlaikyti, kentėti ir turėti sielos ramybę. Skersinis apačioje (5.6 pav.,b) rodo, kad žmogaus atmintis neišlaiko laisvei reikalingo „slenksčio“ valiai – tarnauja pilvui, nėra kančios, nėra laisvės, entropijos didėjimo greitis tas pats visur – ir nuosavybės vietoje, ir už ribų. Nelaisvę nuo laisvės skiria valia – netiesinė sąveika išlaikomas neįautrumo „slenkstis“. 5.7 pav.,c parodytas simbolis, kuris vaizduotų apskritai gyvybės gamtoje buvimą. Tai harmoninga atminties ir jėgos (pilvo) vienybė, kurioje nėra jokių valiai skiriamų „slenksčių“, o tik tiesinė sąveika – jėga neleidžianti išsigimti individui taip, kaip žmogui, t. y. neleidžia nusmukti iki antisiseminio, „šiluminio“, šėtoniško lygmens. Išsigimimą panaikina jėga (tiesinė sąveika) ginama individo nuosavybė pasaulyje. Taigi iš tikrųjų tik

žmogui gyvenimas yra problema, nes jis gamtiškos priemonės – jėgos turi atsisakyti. Taigi Dievo karalystė (apvaizda) – visų dalykų sujungimas vadovaujant atminčiai (šeimos tvermės laikas, mintis, šeimos hierarchija jos narių atžvilgiu, tikslas, kelias, valia, kančia, laisvė, laimė, džiaugsmas). Šėtono karalystė – tų pačių dalykų sujungimas vadovaujant pilvui (be savo vietos, be hierarchijos, be minties, be kančios, be valios, be laisvės, be laimės – tik blaškymasis dėl kūno malonumų). Todėl kryžiaus ženklas yra simbolis, kuris primena, kad gyvenimas turi vykti Dievo karalystėje – šeimoje. Velnio pagunda – „šiluminis“ nuosavybės jausmo pasaulyje irimas ar neturėjimas ir rūpestis dėl malonumo. Šėtono karalystės atstovas nuolat pasaulio blaškomas (pasiduoda likimui) (5.7 pav.,b), nes dėl atminties silpnumo vengia pasirinkimo kančios nuosavybei pasaulyje išlaikyti ir dėl to nesugeba nukenksminti termodinaminio aplinkos spaudimo. Jis yra tik objektyviosios tikrovės elementas – kiekvienam pasaulio taške čia ir dabar. Dievo karalystės išpažintojui nereikia blaškytis, nes turi priemonę nukenksminti jam netinkančius pasaulio signalus – nuosavybę jame (5.7 pav.,a). Jam, kaip sakė Nyčė, „tas, kas mus kasdien žudo, duoda jėgų gyventi“ su ramia siela.

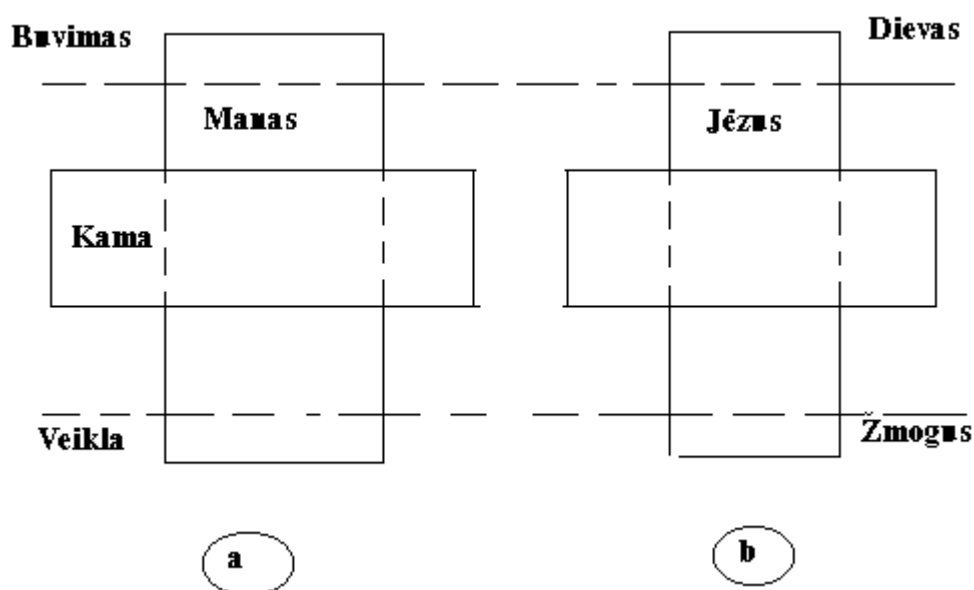
Kas yra Kristaus prisikėlimas iš numirusiųjų? Dievo karalystė yra nedalomo objekto – šeimos, sudarytos iš regimų mirtingų kūnų esatis. Kristus yra neregimas, nemirtingas kūnas – siela, „kristalinė mąstymo gardelė“, išlaikanti nedalomą šeimą pasaulyje. Kristaus prisikėlimas yra naujos sielos – naujos „kristalinės mąstymo gardelės“, jungiančios naujus kūnus į naują nedalomą šeimą pasaulyje atsiradimas, po regimos buvusio nedalomo objekto mirties. Vadinasi, gyvenimas šeimoje – yra amžinasis gyvenimas Dievo karalystėje, kurią išlaiko Kristaus kūnas. Geriausiai šio mistinio Kristaus kūno turinį ir reikšmę apibūdina NTV laidoje (2002 – 07 – 05) papasakotas psichoterapijos profesoriaus sapnuotas sapnas. Profesorius sapne sutiko mirusį savo draugą ir jo paklausė apie gyvenimą po mirties. Šis jam atsakė paprastai, kad „po mirties gyvena tie, kurie gyveno iki mirties“. Taigi dieviškumas iš tikrųjų yra sisteminis praeities veikimas šiandieniniam gyvenimui ir padedantis gimti būsimam gyvenimui. Pasirodo, kad amžinasis gyvenimas yra būnant čia kartu būti ten – ateityje, susijęs tik su šeimos išlikimo tikslais.

Kaip sielos ramybė priklauso nuo pasaulyje sąmonės apimtos duomenų erdvės, parodyta 5.7 pav.,c. Jei sąmonėje maža žinių ir žinojimo, tai nėra jokios elgesio trajektorijų koreliacijos erdvėje, nėra DEDG sąmonėje, individas yra įvykių auka ir „triukšmas“ ji gali nuvesti, kur tik nori: judėjimas yra begalinis, nes „be minties nėra rimties“ (Bhagavatgita). Jei yra tikslas, yra mintis, nukenksminamas triukšmas, atsiranda elgesio trajektorijų koreliacija erdvėje ir dingsta blaškymasis.

Palyginkime 5.1 pav. su 5.8 pav. a ir b. 5.8 pav.,a rodo Vydūno pateiktą žmogaus esmės aiškinimą, kur „plyšys“ tarp malonumo ir tikslo įveikiamas laiku (tikslų tverme) – atmintim. 5.8 pav.,b pateiktas Naujojo testamento žmogaus esmės sprendimo būdas: „plyšys“ įveikiamas Jėzumi, kuris yra Kristaus kūnas – atminties dalykas, reikalaujantis kančios jo tvermei didinti.

5.7 pav. Individo elgesys: a – esant ilgalaikiam tikslui, b – be jo, c – „blaškymosi“ erėvės dydis atvirkščiai proporcingas žinių lobyno dydžiui sąmonėje

5.8 pav. Žmogaus esmės turinys: a – pagal Vydyūną, b – pagal Naująjį testamentą

Jeigu individas tapo asmeniu, jis pasiekė nemirtingumą. NEMIRTINGUMAS – sielos būseną, atsirandanti dėl TRANSCENDENTINIO, savo turiniu asmeniui nekintamo, jam „skirto“ neatlyginamo DARBO ateičiai suvokimo. Kodėl? Asmuo yra gamtos jėga visuomenėje – daugiausia, ką gali pasiekti individas Žemėje – DEDG sąmonėje. Tokiu atveju jo poreikiai sutampa su amžina gyvybės esme – neatlyginamai dirbti ateičiai. Šio darbo niekuo neįmanoma kitu lygiaverčiai pakeisti. Sielos būseną, kai gamtos jėga tarpsta visuomenėje, apibūdinama laime, kurios negalima įgyti kitais būdais, o tik asmeniškai dirbant neatlyginamą gamtos jėgos darbą ir gaunant šviesą sieloje. Sielos įvairovė (tezasauras) tokia, kad sugeba išlaikyti aukščiausios hierarchijos lygio sinergetinės sistemos žinias. Laimės problema kiekvienai žmonių kartai kyla iš naujo, nes jos negalima duoti, ji turi atsirasti. Prancūzų žurnalistas („3a pyбeжom“, 1992, 36) penkis metus dirbo, bandydamas rasti atsakymą į klausimą, kaip atrasti laimę. Atsakymo nerado, o išvadą padarė tokia: laimė – tai atpildas žmonėms už tai, ko jie neieškojo. Taip ir liko neaišku. Tuo tarpu sisteminiai principai rodo: reikia ne laimės ieškoti, o tapti gamtos jėga, t. y. siekti nuosavybės jausmo ir tapti asmeniu. Laimė visada ateina egoistiškai „tiesiant kelią būsimam išikūnijimui“ ir nesiblaškant („įvyksta vidinis bilsmas“, A.Žarskus, paskaita 1989 m.), kaip dabar aišku, kad atsirastų DEDG valdymo sistemoje. Jeigu taip

atsitiko, vadinasi, dabar pasiekei būseną, kurią turėtum atgimęs ir po milijono metų, iš naujo tapęs asmeniu. Tai leidžia sakyti, kad dabar jau turi amžiną laimę ir begalinę laisvę, nes nieko daugiau būnant Žemėje dabar turėti neįmanoma. Taip yra pagal gamtos tvarką, kurioje nėra didelių vaikų, o yra tik atliekančios darbą gamtos jėgos. Gamtos jėgų darbo esmė – „sulaikyti medžiaginius pasikeitimus“ (L.Briliuenas) – nesikeičia ir yra amžina. O amžinų dalykų niekaip neįmanoma prarasti: jeigu dabar turi, tai ir atgimęs turėsi tą patį. „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą. Taigi kai tikras tikėjimas tampa realybe, šalia normalaus gyvenimo prasideda eschatologiškai išgelbėta egzistencija“ [56]. Dar kartą galima patvirtinti, kad „po mirties gyvena tas, kuris gyveno iki mirties“. O ką turėjai, kartoti beprasmiška, nes didesnio DEDG smegenyse negu buvo nebūna. („Nuostabiausia daina pakartota, savo buvusio grožio neskleis“). Tokia iš tikrųjų yra ir Kristaus prisikėlimo prasmė. Ne veltui L.Tolstojus sakė, kad „mirties baimė atvirkščiai proporcinga doram gyvenimui“. Vaikiška sąmonė to neturi. Jai malonumą, bet ne džiaugsmą, teikia tik vartojimas, kuris yra trumpalaikis ir besikeičiantis. Ilgalaikio nesikeičiančio vartojimo nėra iš principo; pabandykite, pvz., valgyti be pertraukos. Vartojant pasiekti nemirtingumo neįmanoma, nes jau šiandien aišku, kad nevertosi šiandien to, kas bus po šimto metų. Todėl būsimą vartojimo pradžią stengiasi kompensuoti dabar, bandydamas kuo daugiau vartoti. O kad nepraloštų, tai būtinai stebi, ką vartoja kiti ir tuoj pat bando tą patį vartoti pats. Štai vieno Kanados lietuvių prisipažinimas: „Atsikėlęs galvoju, ko dar panorės ir pabandyti, kaip tai atrodo, kad mirdamas žinočiau – viską išbandžiau“. Bet tai sako nelaimingas žmogus. „Laimingas yra kantrus“ – taip sakė moteris iš Pakruojo televizijos laidoje „Po savo stogu“. Ir ji teisi, nes kantrybė atitinka gyvybės esmę – norą išsaugoti esamą vertybę ir likti sielos ramybėje. O tai DEDG atmintyje, kuris ir atgimus bus toks pat. Bet ką vaikiškai sielai duoda vartojimas? Malonumo pajautimą. Bet malonumo patenkinimas turi savybę prisisotinti, todėl reikia kitokio malonumo – atsiranda nuolatinis diskomfortas. Diskomfortas gali sukelti vandalizmą: jeigu negaliu vartoti aš, tai tegul neliaka ir kitiems. Pavyzdžių žmonijos istorijoje apstu, pvz., išdegtos Žemės taktika, suolų laužymas. Galima sakyti, kad laimė – gamtos atpildas riboto ir trumpaamžio asmens sielai už neatlyginamą darbą ląsteliskumui (vertybėms) pasaulyje išlaikyti. Tai nemirtingos sielos, gyvenančios amžinąjį gyvenimą Žemėje, būseną.

Apžvelgę žmogaus gyvenimo reiškinius, galime daryti išvadą, kad ŽMONIŠKUMAS – ŠEIMŲ GYVENIMO SĄLYGŲ IŠLAIKYMAS IR ATKŪRIMAS naujose kartose. Pagrindinė priemonė – KULTŪRINGAS (sinergetinis) ELGESYS arba, kitaip tariant, SISTEMINIS individo DARBAS. Elgesio trajektorijos gimsta sieloje, o ne kūne. Elgesio trajektorija tuo VERTINGESNĖ, kuo didesnė šeimų ir gamybos struktūrų tvermė. Vadinasi, VERTĖ yra žinios, žinojimas ar darbas, padedantis didinti nuosavybės išlaikymo tvermę. GĖRIS yra doros sinonimas – aplinka, skatinanti ir padedanti išlaikyti nuosavybės laisvę. Gėris neturi griežtai paskirstytų įtakos sferų, čia nėra griežtos silpnesciojo priklausomybės stipresniajam, nes yra tos pačios hierarchijos objektų sinergetinė priklausomybė „kilimui“. Gėris – dar vienas sinergetinės sistemos savybės apibūdinimas, reiškiantis galimybę valdyti. Gėryje yra žinių ir žinojimo, signalų priėmimo ir atstūmimo, bet ne jėgų hierarchija. Bet blogiui įtakos sferos ir griežta jėgos hierarchija būdinga iš principo, nes absoliučiai reiskiasi stipresniojo viešpatavimo silpnescniajam principas – kitas individas tampa tik įrankiu arba energijos šaltiniu per priverstinai tiesines sąveikas. Vadinasi, blogis yra antisinergetinis (antikultūrinis) dalykas. Žmoniškumas tobulėja, kai šeimos buvimą tvarkantis tikslas nesikeičia visą gyvenimą

(5.2 pav.). Darbas gali keistis arba net nutrūkti. Bet kai siekiama būti šeimoje, tai mokymas, kaip civilizacijos variklis, tarnaus ir žmoniško buvimo kūrimui. Tada, kaip sakė L.Tolstojus, „dabartinis gyvenimas pratęs buvusį gyvenimą ir padės būsimam gyvenimui“. Sielos būsenos, kurios apibūdinamos kaip laimė, laisvė, nemirtingumas, kyla iš meilės, meilė yra orumo sinonimas – saviorganizacijos iššauktas DEDG sąmonėje, tapęs šaltiniu savo šeimos nuosavybės ribų saugojimui. Tik individo sukurta šeima yra priemonė pasaulyje susieti idealius ir medžiaginius dalykus pasaulyje. Apsiribojant tik gamyba, sukurti žmoniškų santykių iš principo negalima, nes gamybinėse struktūrose atsiranda tik vertės, bet neatsiranda naujos vertybės – nauja karta – bet kokios gyvybės tikslas. Gamybinės struktūros yra ribotos, naudos sau siekiančios ir be galo „stumdomi“. Jei nėra žmogaus išlikimo tikslų, jų stumdymasis veda į karą. Tai priešingas Būčiai tikslas.

Baigdami aptarti žmoniškumą, pabandykime atsakyti į aptarimo pradžioje iškeltą klausimą, ar yra TIKRAS žmoniškumo vertinimo kriterijus? YRA. TIKRUS kriterijus duoda tik TIKRI TIKSLAI. Tikri žmogaus tikslai yra šeimos ir šeimnininko nuosavybės išlikimas – „prisirišimas“ ir prie savo vietoje kuriamo laiko. Tokių tikslų atsiradimą skatina savaime neplintanti kultūra. Kultūrą kuria žmogus, kreipiantis savo SIELĄ antientropiniam gyvenimo šaltiniui – nuosavybei NEPARAZITINIAIS būdais ĮGYTI, IŠLAIKYTI ir atstatyti naujose kartose. Toks ELGESYS atsiranda tik įgytų pradinių KULTŪROS žinių ir žinojimo pagrindu atsiradusios asmens sielos, sisteminius žmogaus išlikimo tikslus įgyvendinančios INFORMACIJOS pagalba.

5.5. IŠVADOS

1. Gyvybės esmė yra *saviorganizavimosi* reiškiny, kurio pasekmė yra struktūros (ląstelės) pasaulyje. Ląstelė yra abstraktus antientropinis objektas pasaulyje. Saviorganizavimosi šaltinis ir susidariusios ląstelės tvermės šaltinis pasaulyje yra kūno atžvilgiu aukštesnėje hierarchijos pakopoje esanti struktūros valdymo sistema, siekianti DEDG savyje. Struktūra yra būdas pervesti energijos atsargas į jos išorinio pavidalo išlaikymą kūno darbu pasaulyje. Tik apsibrėžus struktūrą prasideda kūno darbo entropijos valdymas, informacinio struktūros uždarojo išlaikymas, medžiagų ir energijos apykaitos mainai su pasauliu. Vadinasi, gyvybė ląsteliškumą „sugalvoja“ vieninteliu tikslu – turėti vietą individui reikalingoms tiesinėms sąveikoms išlaikyti – darbu kurti formą. Valdymo sistemos hierarchija išlaiko ląstelės dalis – šaltinio ir imtuvo tiesinę sąveiką (darbą), ir netiesines sąveikas (antientropiją) su aplinkos signalais jam saugoti. Antro termodinamikos principo veikimo absoliutumas yra gyvybės variklis informacijos atžvilgiu uždaroje erdvėje ir jos žlugdytojas informacijos atžvilgiu atviroje erdvėje, duoda atsakymus į daugelį žmogaus gyvenimo problemų, leidžia be iliuzijų vertinti dabartį ir pasitikėti ateitį tik individui sugebant išlaikyti valdymo sistemos antientropiją. Galima tvirtai teigti, kad visos dabar vartojamos humanitarinės socialinius ir filosofinius dalykus atspindinčios sąvokos turi energoentropinį – entropijos didėjimo antientropijos krantuose turinį ir kito pagrindo joms tikroviškai aptarti nėra.
2. Gyvybė esti tik entropijos didėjimu – darbu tarp šaltinio ir imtuvo. Šaltinio ir imtuvo darbo vienybė ląstelėje (struktūroje) vadinama komunizmu. Vadinasi, individo ląstelė pasaulyje yra vieta jo darbui valdyti, t. y. veikti komunizmui. Gamtoje vietą, kurioje būtų galima įgyvendinti komunizmą, sau išsikovoja vyriškos giminės individai savo jėga (objektyviai). Laisvas judėjimas erdvėje yra komunizmas, nes kiekvienas jos taškas yra laisvai prieinamas. Judėjimą su-

stabdo kitas patinas, taip pat kovojantis už vietą savo komunizmui. Instinktų numatyta, kad reikia įveikti kliūtį. Padidėja hormonų išsiskyrimas, padidėja energija ir entropijos didėjimas, kuris reikalauja įveikti kliūtį. Taip įvyksta pagrindinė gyvybės sąveika pasaulyje – atsistūmimas, susijęs su energijos atsargų įgijimu ir galimybe ugdyti palikuonis. Visuomenėje ląsteliškumas pasiekiamas dirbtinai (subjektyviai) – individų atminties savybe – valia *atremiant* jėgos panaudojimą skatinančių signalų veikimą ir pažeidžiant *objektyvius* ląsteliškumo išlaikymo principus jėga. Tai pagrindinė priežastis, kuri darė, daro ir darys žmogaus gyvenimą pastoviai problemišku. Valia yra dirbtinai išugdytas šaltinis (atrama) vietai išlaikyti ir laisvei (savo komunizmui) saugoti. Kaip ją išlaikyti pasaulyje, negali būti žinojimo joje, o tik už vietos ribų. Šaltinis yra papročių pavidalu aplinkoje, nes joje yra „panardintos“ šeimos. Kad aplinka netrukdytų kiekvieno komunizmui, ji turi būti antikomunistinė, t. y. netiesinių sąveikų tarp šaltinių aplinka. Bet papročius – šaltinių aplinkoje kuria tie patys individai sau. Tai prieštarauja termodinaminiam principams – pats individas turi sąmoningai prisidėti prie antientropijos šaltinio aplinkoje kūrimo sau. Šis sąmoningas termodinaminio principo iškreipimas žmogui jau daug tūkstančių metų kiekvienai naujai kartai yra vis iš naujo sprendžiama problema, dėl termodinaminių reiškinių entropinės prigimties niekaip neišvengianti elgesio išsigimimo. Žmogus „pasmektas“ ją nuolat su didesne ar mažesne sėkme tik sąmoningai spręsti, tam įkūręs jo paties išlaikomus šaltinius – papročius, mokyklas, religiją, bibliotekas, spaudą, radiją, televiziją, teisę, kalėjimus, ligonines, šventes, dainas, šokius ir pan.

3. Šeima, gamyba yra kibernetinės (komunistinės) struktūros, kurių esmę sudaro objektyvi tiesinė kūnų – stiprintuvų sąveika (darbas) tikslui siekti. Struktūras formuojanti jėga yra individų atmintis, kuri komunizmą šeimoje išlaiko dvasinėje antikomunizmo aplinkoje. Taigi žmogus, kaip ir kiekviena gyvybės forma, yra „išpraustas“ į objektyvius ir griežtus sisteminio darbo „spąstus“ ir savo šeimoje, ir gamyboje, turi tvirtai išlaikyti komunizmą tose struktūrose. Santykyje su pasauliu atmintis turi išlaikyti antientropines (netiesines, antikomunistines) savybes jos išlaikomam komunizmui nuo aplinkos spaudimo saugoti. Komunizmo vengimas šeimoje ar gamyboje yra „vėžys“ jose. Antikomunizmo vengimas papročių erdvėje yra „vėžys“ visuomenėje. Tai pagrindinė visuotinio entropijos plitimo ir depresijos visuomenėje priežastis.
4. Žmogus, kaip kiekviena plačiąja prasme gyvybės forma, būna MAŽINDAMAS SAVO struktūrų ENTROPIJĄ (didindamas tvarką) ir kartu plačiąja prasme tik DIDINDAMAS ENTROPIJĄ (didindamas netvarką) APLINKOJE. Taip atsiranda priešybių vienybė – mano struktūros vietoje, atminties „slenksčiu“ (reguliuojamas tiesiškumas) susietoje su aplinka padidės tiek energijos ir medžiagos, kiek aplinkoje jų sumažės ir to išvengti negalima. Galima mažinti tik aplinkos degradavimo greitį.
5. Gyvoji gamta paklūsta tik entropijos didinimo tendencijai ir atsargas naudoja neribodama. Žmogus – taip pat, bet jis, tik įgijęs fundamentalų žinojimą, gali MAŽINTI tik aplinkos degradavimo, kaip jam duoto pirminio dalyko GREITĮ.
6. Nepaisant objektyvių verčių naudojimo vertybėms (struktūroms) išlaikyti, gyvybėje negali būti tik objektyvaus, regimo jos reiškinių vertinimo – „nuogos tiesos“. Vertinimas visada yra tik sisteminis ir subjektyvus.
7. DVASIA yra sielos savybė netiesinei sąveikai (atsistūmimui, antikomunizmui) tarp individų papročių erdvėje išlaikyti, netiesinei sinergetinei šeimų sistemai (tautai) kurti, gyvybės ląste-

liškumui išlaikyti. Tai sąžinės pagrindas. Dvasia esti tik tada, kai žmogaus valia patvariai išlaiko žinias – IR MANO, IR TAVO šeimos yra tabu – neliečiamos. Netiesinės sąveikos papročių erdvėje įgyvendinamos ir vengiant susidūrimų tarp individų, ir vengiant dirbtino signalų skleidimo, ir retinant neišvengiamų signalų skleidimo. Toks darbas sinergetinei sistemai kurti ir išlaikyti atliekamas kiekvieno laisvo žmogaus. Dvasia yra vyriško prado kuriamas dalykas ir reiškia vyro tapsmą žmogumi. Taigi vyras pasaulyje yra antikomunistas. Moteriškas pradas tarnauja sielai – tai bendradarbiavimą – tiesines sąveikas (komunizmą) tarp šeimos narių įgyvendinantis veiksnys. Subjektyvų žinojimą, kaip dvasiškai vertinti aplinkos signalus ir įgyti laisvę – netiesinių sąveikų išlaikymą ar tiesinių sąveikų galimybę sau, duoda tik auklėjimas šeimoje – pagrindinė pradinio atminties žinių ir žinojimo lobyno formavimo vieta. Auklėjimas yra smegenų savybės – didžiausios aferentacijos principo panaudojimas savo nuosavybei pasaulyje išlaikyti. Be auklėjimo šeimoje negali atsirasti nei sielos, nei dvasios. Gamtoje dvasios nėra, nes viską tvarko tik jėga.

8. Žmogus – šeimos sinonimas. Šeima prasideda nuo gamtos numatyto laiku įvykusio virsmo vyro sieloje – nuosavybės jausmo atsiradimo joje – šeimos meilės. Meilės pasekmė – nuo instinkto suveikimo atsiradęs DEDG smegenyse, kuris patikimai informacijos atžvilgiu atskiria šeimą nuo išorės signalų. Moters sieloje nuo vyro įtakos įvyksta virsmas – nors priklausyti vyro šeimai, kad įgyti saugumo jausmą, kuris teikia DEDG moters sąmonėje. Skirtingų atminties savybių simbiozės pagrindu atsiranda sudėtinga ir nedaloma, kibernetinė sistema pasaulyje – šeima – smulkiausias pagrindinis visuomenės sandaros ir jos atskaitos vienetas, sugėbantis pasaulyje valdyti savo entropiją (saveorganizuojantis) vienetas. Entropijos valdymas šeimoje duoda džiaugsmą. Dabartinė psichologija „klimpsta“ savo rekomendacijose, laikydama smulkiausiu atskaitos vienetu atskirą individą – gyvybės elementą, kuris turi kūno tik malonumą dėl nesąmoningo entropijos didėjimo, bet neturi džiaugsmo – DEDG greičio valdymo sistemoje. Šeima yra sisteminiams gyvybės savybėms neprieštaraujantis prisitaikymas prie dabar žinomų alkio numalšinimo, savigynos, vietos gynimo, lytinio ir rūšies išlikimo instinktų, formuojančių šeimos nuosavybės atskirumą ir gyvybingumą pasaulyje. Šeimos meilė išlaikoma DEDG valdymo sistemoje, kuri duoda visų penkių instinktų veikimas, tai nepalyginamai daugiau negu gali duoti paleistuvavimo malonumas. Šeima – būdas, neatlyginamai dirbant (tiesinė sąveika) sau „mažame“, kartu netiesinėmis sąveikomis tarnauti „dideliam“ – šeimoms (tautai). Visos šeimos yra tos pačios hierarchijos komunistiniai objektai pasaulyje, kurie konkuruoja energijos atsargų ir pagamintų verčių dalybose. Tik šeimos nuosavybės išlaikymas ir vaikų ugdymas yra tas bendras darbas, kuris švelnina konfliktus produkto dalybose, yra jų netiesinio sinergetinio bendradarbiavimo (kultūros) pagrindas. Žmogaus teisė pasaulyje yra teisė turėti šeimą jame džiaugsmui turėti. Tai yra ne atskiro individo teisė malonumui patirti.
9. Objektyviai kiekvienas gyvas sutvėrimas esti ne vienas, o tik populiacijose. Gyvybėje konfliktų SPRENDIMAS populiacijoje randamas medžiaginiame lygmenyje, fizine jėga apginant savo vietą. Vietos ir atsargų joje turėjimas yra laisvė. Žmogus fizinę kūno jėgą vietai apginti pakeičia kiekvieno valia žinojimui išlaikyti – dvasiniu darbu. Religija yra pradinės ir pagrindinės žinios ir žinojimas (šaltinis) apie gyvybės formos – žmogaus saviorganizavimosi savybes. Religinis žinojimas yra pagrindas dvasiai išlaikyti, nes savo dogma teigia pagrindinį, antien-

tropinį gyvybės būties principą – ląsteliškumą pasaulyje, iš kurio atsiranda šeimos ir jų sinergetinis, netiesinis ir antikomunistinis buvimas. Vadinasi, religija yra žinojimas, be kurių negali prasidėti šeimų radimasis ir Būtis – netiesinės sąveikos papročių erdvėje. Būtis – neatlyginamas sielos ir kūno darbas (tiesinės sąveikos) šeimai išlaikyti. Religija skatina pripažinti MANO ir TAVO šeimas pasaulyje TABU (neliečiamas) – vienodos hierarchijos gyvybės vertybėmis, o tuo ir KIEKVIENOS šeimos teisę LAISVAI būti. Vadinasi, religija atrado žinojimą, kuris leidžia siekti DEDG sistemose. Religija pripažįsta galimybę kiekvienai šeimai valdyti savo entropiją ir teikia žinojimą, kaip tai siekti pasaulyje. Vadinasi, tautos būtis yra būseną, kurioje esti skirtingo produktyvumo tikslų pusiausvyra netiesinių sąveikų sąskaita, o pati tauta yra beveik mechaniška (silpnas tarpusavio ryšys), dvasiškai bendradarbiaujančių šeimų sinergetinė sistema. Religija, yra pagrindinė atrama tėvams, padedanti ginti šeimų būtį nuo triukšmo, brandinti vaikų atmintį būsimam sinergetiniam šeimų bendradarbiavimui. Filosofija atsirado tada, kai žmogus panorą išsiaiškinti, ką rado religija – dėl ko pasiduodant malonumams negalima pasiekti laisvės. Religija rado, kad laisvė pasiekama su saviorganizavimosi pasekmės – ląsteliškumo išlaikymu pasaulyje. Vadinasi, filosofija atsirado po religijos. Menas yra priemonė teigti transcendentinį dalyką – grožį ir juo perduoti sinergetinę žmogaus gyvenimo esmę išlaikančius atminties dalykus. Papročiai yra netiesiniai pagarbos svetimoms riboms reiškimo būdai ir kultūros (sinergizmo – beveik antikomunizmo) pagrindas. Pagarba – sugebėjimas mažinti tiesinių sąveikų dažnį tarp šeimų ir individų. Nepagarba – dirbtinis „lindimas į akis“. Mokslas teikia žinias, kaip prisitaikyti prie tiesiškai veikiančių objektyvių dėsnių ir reiškinių, todėl leidžia atlikti kiekvienos struktūros išorinį energetinį papildymą savo entropijai pasaulyje valdyti, jei struktūra sugeba rasti atsargų. Mokslas negimdo vertybių, nes tiesinės sąveikos negimdo nuosavybės ribų, o mokslo ekspansija baigiasi ties jomis. Mokslas padeda valdyti savo entropiją tik nuosavybėje, bet negali gimdyti jos. Mokslas gali tik tirti atsiradusias nedalomas gyvybės vertybes pasaulyje, jas ardydamas. Atmintis yra priemonė netiesinei vertybės sąveikai (antikomunizmui) su aplinka išlaikyti, būtinai sauganti vidinį darbą – tiesinę sąveiką (komunistinį darbą) tarp elementų savo nuosavybėje. Žinojimas, išlaikantis netiesines sąveikas su aplinka (valia), neturi išorinio energetinio papildymo, nes energijos šaltinis jam išlaikyti vidinis iš principo. Valią gali stiprinti tik žinojimas tikslui išlaikyti, t. y. vertingas žinojimas. Taigi objektyvieji dalykai žmogaus gyvenime be priešpriešos eina tik po subjektyviųjų ir sudaro jų turinį. Mokslas iš principo niekuo neprieštarauja ir negali prieštarauti religijai. Religija susieta su gyvybės formos – žmogaus pradinėmis, vidinėmis, nedalomomis, sisteminėmis saviorganizacijos savybėmis, netiesine (antikomunistine) sąveika tarp šeimų. Mokslas su antrinėmis, tiesinėmis (komunistinėmis) sąveikomis pasaulyje darbui vertybėse valdyti. Mokslas negali kurti pradinių formų ir amžinųjų variklių. Pedagogų darbas, skirtas perteikti atrastą mokslo žinojimą, ugdo pilietiškumą, puoselėja žmoniškumą – žinojimą apie tiesines sąveikas perteikia išlaikydamas netiesines sąveikas tarp mokytojo ir mokinių. Pagrindinis mokymo tikslas – žinoti, kaip darbe objektyviai, t. y. tiesiškai, reaguoti į objektyvius signalus ir vertinti jų naudingumą ar žalą (triukšmas) būsimam darbui. Mokymas ir mokslas, skleidžiantis žinojimą apie tiesines sąveikas pasaulyje ir „abejingumą“ netiesinėms, vertybes išlaikančioms sąveikoms, negali pakeisti pradinio žinojimo perdavimo – auklėjimo iš

principo. Papildyti auklėjimu perduotą žinojimą gali tik sisteminiai mokslai – kibernetika ir energoentropika, tačiau ir jį išlaikyti galima tik valia.

10. Visuomenei (populiacijai) išlikti žmogus sukūrė virššeiminę sinergetinę sistemą – kultūrą – OBJEKTYVIŲ gamtamokslių ir SUBJEKTYVIŲ humanitarinių dalykų vaisingo sujungimo būdą per įvairiapusių nuosavybių pasaulyje gynimą (antikomunizmą). Gyvybės principų prasme KULTŪRA yra pasaulio erdvė, kurioje įmanoma šeimų, gamybos struktūrų (ląsteliškumo) saviorganizacija ir jo išlaikymas be fizinės jėgos. Kultūra yra neatlyginamas, kasdieninis, dvasinis (antikomunistinis) asmens sielos darbas pagrindiniam jo tikslui – nuosavybės laisvei išlaikyti ir paklusti Onzagerio – Prigožino minimaliausios disipacijos principui energijai pasaulyje medžiagine ir informacine prasme. Kultūra leidžia kiekvienam valdyti savo entropiją – turėti laisvę, kuris sugeba tai daryti. Nesugebančiam to daryti kultūra leidžia savo entropijos valdymą perleisti kitam. Kultūra – kiekvieno laisvo žmogaus kuriama „netriukšminga“ papročių erdvės aplinka šeimoms, kuri netrukdo bręsti instinktams bei ruošti būsimai saviorganizacijai savo entropijai valdyti. *Kultūra – subjektyvių, netiesinių (antikomunistinių) sąveikų papročių erdvėje ir objektyvių tiesinių (komunistinių) sąveikų nuosavybės erdvėje jungimo būdas pasaulyje, kad Velnio „išmislą“ – kūno malonumus panaudoti Dievo apvaizdai – sielos džiaugsmui šeimoje.* Kultūra – žmogaus būties šerdis, meilės ir orumo atsiradimo sąlygos, šeimų atsiradimo ir išlikimo pagrindas, bet nepaklusti žmogus gali tik jai. Nepaklusti kultūrai – prarasti nuosavybės jausmą, orumą, su juo ir sugebėjimą valdyti savo entropiją, pasiduoti aplinkos įtakai. Kultūra numato priemones, kad nesugebantys valdyti savo entropijos individai būtų prižiūrimi specialistų (gydytojų, policijos, kalėjimų ir pan.), tikslu jiems padėti atgauti sugebėjimą savo entropijai valdyti. Kultūra yra laisvas netiesinių SINERGETINIŲ (beveik antikomunistiškų) gyvybės ląsteliškumo principo išlaikymo būdas, kuriuos gyvybės forma – žmogus atrado SAU. Beveik antikomunistinis reiškia, kad stebėtojas gali *pasiimti* stebimą, jam padedantį valdyti savo entropiją žinojimą, bet negalima dirbtinai *versti* įgyti žinojimo. Vadinasi, kultūra yra žinojimo ir materialių priemonių sistema, nukreipta šeimų sinergetinės sistemos tvermei didinti ir entropijai joje mažinti. Tai gi kultūra puoselėja laisvę ir orumą. Kultūra yra neišvengiamai paveldima iš praeities, išlaikant paveldėtą sinergetinių netiesinių sąveikų tarp šeimų aplinką. KULTŪRA tenkina fizikos principo – NETIESIŠKAI signalus atremiančioje sistemoje atsiranda nauja ŽMOGAUS gyvenimo KOKYBĖ – LAISVĖ, savo entropijos valdymo parametrais sutampanti su gamtos jėgų vykdomo entropijos valdymo parametrais. Reikalingą sielos darbą – atsiskyrimą (netiesiškumą) nuo aplinkos signalų išlaiko tik vertingas žinias turinti siela. Kultūros netiesiniu įvaizdžiu geriausiai tinka aiškūs „krantai“ ir „tvoros“, kurių laisvas, neatlyginamas išlaikymas dabartyje gali būti paveldimas ateityje. Tai gi vertingas žinojimas perduodamas tik kultūros aplinkoje. Žinojimo kokybės matas – sugebėjimas pasiekti DEDG sąmonėje, t. y. pasiekti džiaugsmą. Kūryba – darbas formoms kurti kartu ieškant priemonių DEDG sąmonėje pasiekti.
11. Gyvybėje yra vidinė konkurencija rūšies viduje tarp funkcionalių individų, bet nėra savo populiacijos atžvilgiu parazituojančių nefunkcionalių individų, kurie šią tvermę mažina. Kiekvieno patino saviorganizacijos jėga, tiesiškai išlaikydama ląsteliškumą pasaulyje, savaime pašalina visus nefunkcionalių, rūšies tvermę mažinančius individus, bet jų nesusėda. Tokia konkurencijos rūšies viduje pasekmė. Rūšies – aukos funkcionalumą skatina rūšis – šeiminkas,

kuri ją „valgo”. Žmogaus sukurta kultūra yra dirbtinu, netiesinių valios savybių pagrindu išlaikomas ir ląsteliškumas, ir konkurencija. Žmogus patyrė, kad visuomenėje neišvengiama konkurencija ląsteliškumui išlaikyti tiesiniu jėgos pagrindu negali būti taikoma, nes dingsta laisvė ir skursta populiacija. Todėl ląsteliškumo išlaikymas tapo formaliu teisiniu kultūros aktu – nuosavybės gynimas beasmeniu įstatymu. Tačiau tikra individo vieta pasaulyje yra šeimos vieta jame, kurią jis išlaiko nuosavybės jausmu, o ne įstatymu. Nuosavybės jausmo gynība reikalauja kasdieninio sielos darbo – valios savo laisvei išlaikyti, nes signalų keliamas entropijos didėjimas nuolat „traukia” į išsigimimą – tiesiškumą (sinergizmo naikinimą) šeimos atžvilgiu, jos tvėrmės mažėjimą. Visuomenėje yra individai, kurie neturi valios ar sugebėjimų išlikti kultūroje, tampa nefunkcionalūs joje. Dalis rūšies (visuomenės) tampa porūšiu, kuris sinergizmą išlaikančių narių atžvilgiu tampa agresyvūs, nes nesugeba valdyti savo entropijos. Neslopinamas agresyvumas dėl antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo turi savybę plisti neribotai ir pats žmogus turi ieškoti būdų, kaip mažinti gentainių parazitavimo rūšies viduje žalą. Pakeisti ar pašalinti susidariusių nefunkcionalių individų sąmonės savybių neįmanoma, naikinti nefunkcionalių savo rūšies individus draudžia kultūra. Vadinasi, nieko kito žmonės negali, tik valstybės institucijų pagalba patys imtis slopinti parazitinius reiškinius, atskiriant parazitinius individus nuo produktyvių struktūrų. Kalėjimas – būtina kultūros dalis, nes produktyvios struktūros įgyja galimybę atsiskirti nuo maišymosi su parazituojančiais individais ir taip išvengti savo irimo. Kultūra yra laisvė žmonėms, kurie sugeba valdyti savo entropiją. Į kalėjimą patenka individai, kurie nesugeba valdyti savo entropijos, turi malonumą (entropijos didėjimą) neišlaikydami žinojimo. Tik mylintis (saviorganizavęsis, kultūringas) žmogus jaučiasi priklausęs sinergetinei kultūros sistemai (sąžinė), jam papročiai yra savaime suprantamas, egoistiškai išlaikomas, gamtiškas dalykas, sąmoningai vengia tiesinių sąveikų papročių erdvėje malonumui patirti, nes nenori prarasti džiaugsmo. Jam entropijos didėjimą sąmonėje sukelia žinojimo išlaikymas. Agresyvūs dalykai atsiranda savaime, kai prarandama valia kultūros dalykų žinojimui išlaikyti, todėl jie plinta žaibiškai. Agresyvus (triukšmingas) elgesys papročių erdvėje labiausiai veikia naujas kartas, nes histerezio jėgos smegenyse yra silpnos. Dėl dirbtinai skleidžiamo triukšmo jos auga vis labiau sutrikusios (nusikalstamumo augimo greitis didesnis už gyventojų skaičiaus augimo greitį). Taigi reikalingas vis didesnis valstybės darbas stiprinant kultūrą, slopinant dirbtinių, antisisteminių, entropiją didinančių tiesinių sąveikų šaltinius papročių erdvėje.

12. Papročiai išlaiko mainus (kontroliuojama tiesinė sąveika) jų erdvėje tarp nuosavybių, skatina vengti tiesinių sąveikų tarp atskirų individų, formuoja sinergetinę, netiesinę aplinką šeimoms, kurioje gali vykti dvasinis bendradarbiavimas šeimų laisvei ir individų brendimas sulaukti jų saviorganizavimosi (meilės) laiko. Be to papročiai formuoja valią kiekvieno regimo signalo reikšmę naudoti pagal prasmę, o ne pagal jo objektyvią reikšmę. Tik toks žinojimas, kaip išplaukia iš termodinaminės gyvybės esmės (1.9 pav.), kuria laisvę pagrindiniam visuomenės elementui – šeimoms. Dėl šios priežasties spauda, televizija, kinas yra masinio įtakojimo priemonės papročių erdvėje, sisteminiu požiūriu skirta tarnauti sisteminiam žinojimui skleisti ir sinergetinės sistemos tvėrmei didinti. Sisteminio žinojimo laikymasis papročių erdvėje yra natūralus darbas, visada susijęs su šeimų ir gamybos struktūrų tvėrmės didinimu. Individas, sistemiškai elgdamasis papročių erdvėje, daro šią erdvę sisteminio žinojimo šaltiniu kitiems,

kartu šalindamas ir savo informacinę entropiją. Parazitinis, agresyvus elementas, nesuvokdamas savo sisteminio aklumo, papročių erdvėje aplinkiniams *dirbtinai* primeta tiesines sąveikas, tačiau jo darbas nesunkiai šeimos nukenksminamas. Demokratijoje papročių erdvėje organizuoti agresyvūs individai dirbtinai, pasitelkę technines priemones, atlieka tiesinių, antisisteminį šeimoms dalykų, keliančių tėvų nepasitenkinimą, skleidimą, maskuodami formaliais „laisvės“ ar „spaudos laisvės“ šūkais. Agresyviai peršantys „spaudos laisvę“ ar „laisvę“ kuria formalų mitą apie individo „teises“ agresyvioms tiesinėms sąveikoms papročių erdvėje. Tuo tarpu sisteminiai principai rodo ir tėvai intuityviai jaučia, kad ši erdvė yra sinergetinę, netiesinę kultūros sistemą kurianti erdvė. Jei individas to nesuvokia, yra agresyvus, neturi atminties (kvailas), bet turi savo antisisteminę nuomonę. Ši „sisteminį aklumą“ tyliai palaiko masinio poveikio priemonėse psichologai, seksologai ar ginekologai – viešai pasisako už „nuoga tiesą“ – viskas yra kūne – stiprintuve, o ne atmintyje ir pasaulyje. Taip specialistai ruošia sau būsimus pacientus. Tuo tarpu sisteminiai principai rodo, ką intuityviai jaučia ir tėvai: specialistų darbas pagrįstas tiesinėmis sąveikomis, negali formuoti netiesinių sąveikų, trukdo jaunimo saviorganizavimuisi (gimti meilei), mažina šeimų tvermę. Taigi tik sisteminiai principai leidžia paaiškinti dabartinę šeimų padėtį. Papročiai yra toks žmonių atrastas sinergetinis elgesys, kuris antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo sąlygomis nekenkia laisvei ir jaunimui netrukdo bręsti saviorganizavimuisi (poravimuisi). Papročių laikymasis reiškia, kad individas suvokia nesąs atskaitos tašku („pasaulio centru“) visuomenėje, o vienas iš populiacijos dalyvių su stebėtojo teisėmis. Masinio įtakojimo priemonės individo „teises“ papročių erdvėje supranta kaip elgesį dirbtinai primesti aplinkiniams tiesines sąveikas. Iš tikrųjų individo teisės tiesinėms sąveikoms esti tik jam priklausančioje nuosavoje vietoje pasaulyje, o ne sinergetinę sistemą formuojančioje papročių erdvėje. Sisteminiai principai rodo, kad dirbtinis individo skatinimas tiesinėms sąveikoms sinergetinę sistemą formuojančioje erdvėje yra išsigimimo skatinimas, nes papročių erdvė nėra laisvės erdvė, o erdvė laisvei netiesinėmis sąveikomis išsaugoti, jeigu individas ją turi. Vadinasi, agresyvus individas yra nelaisvas, nes papročių erdvėje egoistiškai neišlaiko netiesines sąveikas. Spauda ir televizija sąmoningai klaidina, kad tai yra jo laisvės varžymas. Sinergetinėje sistemoje iš principo nėra laisvės būsenos, o yra stebėtojo būseną. Taigi demokratijoje dėl „sisteminį aklumą“ palaikančių įstatymų, antikultūriniai elementai dėl antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo įgyja neribotą galimybę pulti šeimos laisvę, platindami pamišimą – tiesines sąveikas skleidžia ten, kur jos turi būti netiesinės – papročių erdvėje arba netiesines sąveikas ten, kur jos turi būti tiesinės – šeimoje ar gamyboje. Taip dirbtinai platinamas individo išsigimimas kultūros atžvilgiu. Papročių erdvėje, kuri skirta vertybiniam kultūros dalykams, demokratijoje dirbtinai reginiais ir pavyzdžiais skatinamas smurtas, paleistuvavimas, prostitucija – antisisteminiai, prieš tėvus, šeimą, dorą nukreipti dalykai, t. y. dirbtinai kuriama pamišusi aplinka. Antisisteminiai elementai savo darbą teisingai tuo, kad žmonės su malonumu žiūri (apskritai didinama entropija be žinojimo išlaikymo), tačiau nutyli, kad malonumą siūlo dirbtinai, ne laiku ir ne jam skirtoje vietoje. Taigi sąmoningai siūlo klysti ir gyventi netiesoje. Tik sisteminiai principai leidžia teisingai įvertinti tokį darbą, kurie rodo, kad papročių erdvėje dirbtinai organizuojamas paleistuvavimas ar prostitucija yra psichologinis karas prieš šeimą. Paleistuvavimas turi likti tik individo asmeniniu reikalu. Vadinasi, demokratijoje svarbiausia yra alkio numalšinimas ir me-

džiuginės sąveikos, kurias ji sprendžia iš tikrųjų laikydamasi sisteminių principų – gamyboje tobuli tiesiniai santykiai, už jos ribų – tobuli netiesiniai mainai (antikomunizmas). Vadinasi, žmogus yra vienintelė rūšis gyvybėje, kuri sau dirbtinai stiprina antisisisteminius, entropiją didinančius dalykus prieš šeimas ir praranda džiaugsmą gyvenime. Atsiranda padėtis, kai visuomenėje vieni individai stengiasi išlaikyti kultūros tvermę ir ugdo jaunų žmonių valią jai išlaikyti, kiti individai sąmoningai klaidina, skleidžia melą, kad naikintų kultūros tvermę, apmulkintų jaunus žmones, sunaikintų jų laisvę, naujai kartai perduotų triukšmą. Gamtoje kiekvienas gyvas sutvėrimas stengiasi naujai kartai perduoti visa kas geriausia, žmogus šio principo perdėm nesilaiko. Pagal energoentropinius principus, dirbtinai skatinamos tiesinės antisisisteminės sąveikos papročių erdvėje, kaip dabar daroma televizijoje, spaudoje, kine, pabrėžiant tik vertes ir malonumus, yra antikultūrinis, antisisisteminis, visuomenės sinergetinėje sistemoje entropiją didinantis darbas. Kita vertus, atskiro individo nusikaltimas visuomenei veikia stebėtojus tik jo padarymo vietoje, bet jo aprašymas spaudoje ar rodymas televizijoje dėl termodinamikos reiškinių absoliutumo daug kartų sustiprinamas, nes skleidžiamas visoje papročių erdvėje. Taigi šios priemonės yra ne masinės „informacijos“, o masinio triukšmo skleidimo priemonės dirbtinai entropijos didinimui sinergetinėje šeimų sistemoje ir šeimos laisvei silpninti. Informacijos priemonės būtų tuo atveju, jei stiprintų sisteminius antientropinius (netiesinius) dalykus. Vadinasi, galingos techninės įtakojimo priemonės naudojamos prieš šeimas. Tą rodo vis didėjantis sumaištyje besiblaškančių individų ir šeimų skaičius. Antikultūriniai dalykai – vogimas, plėšimas, reketas, paleistuvavimas, prostitucija ir pan. yra entropinių reiškinių – individo atminties „išsitiesinimo“, „iškritimo“ iš populiacijos išlikimo – kultūros pasekmė, iš esmės skatinama ir palaikoma dirbtiniu (tyčiniu) antisisisteminiu masinio įtakojimo priemonių darbu. Pagrindinis rūpestis valstybėje – papročių erdvėje įstatymu slopinti antisisisteminių triukšmą, nes dėl termodinaminių reiškinių savybių ši erdvė yra sinergetinės sistemos tarp šeimų kūrimo ir išlaikymo priemonė, jų bendradarbiavimo erdvė, valstybės išlikimo dalykas. Taigi valstybės darbas yra palaikyti joje bendradarbiavimui skirtas netiesines sąveikas, slopinti agresyvias tiesines sąveikas skatinanti „triukšmą“, padėti atsiskirti šeimoms ir gamybinėms struktūroms nuo parazituojančių individų. Valstybės įstatymų abejingumas antisisisteminiams (antikultūriniams) dalykams papročių erdvėje reiškia jos leidimą išsigimusiems individams termodinaminiu būdu (signalais) neribotai terorizuoti laisvus piliečius, nes įstatymai vertina tik terorą, vykdomą medžiaginiaisiais būdais. Agresyvių individų skleidžiamų antisisisteminių dalykų papročių erdvėje palaikymas specialistų – psichologų, seksologų ar ginekologų nuomone tik maskuoja juos ir pagal sisteminius principus veda tik prie greitėjančios šeimų laisvės degradacijos, ką mes ir stebime Vakarų demokratijose. Taigi amžių tėkmėje rastos laisvės atsiradimo ir išlaikymo technologijos kultūroje priklauso tik nuo tikrų antientropinių reiškinių sinergetinėje papročių erdvėje turinio, bet ne nuo antisisisteminių, entropiją didinančių visuomenės elementų ar specialistų nuomonės. Jau laikas suvokti sisteminius sinergetinius dalykus ir juos papročių erdvėje palaikyti įstatymu, kaip ir mainus, o ne dejuoti, kad daug našlaičių, vis daugiau plinta

13. **Mokslas, technologijos, antistatistiniai pakeitimai, žmogaus ir JDS sąveikaujančių objektyvių reiškinių (reakcijos greitis proporcingas veikiančios jėgos greičiui) tyrimu, jų pagrindu tarnauja gamybos priemonių ir būdų kūrimui, naujo žinojimo ieškojimui, geresniam darbinio**

kūno panaudojimui mašinose ir nėra žmoniškumo šaltinis. Mokslo žinios vienodai gerai tarnauja tiek produktyviems, tiek parazitiniams tikslams. Mokslinis žinojimas apskritai tarnauja alkio numalšinimo problemoms, o ne netiesinėms sąveikoms. Mokslo panaudojimo pasekmės priklauso nuo jį naudojančio žmogaus *tikslo turinio*. Mokslo gali, jei žmogus turės norą, padėti išplėsti jo žinojamą apie išorinius dalykus, bet jį išlaikyti – neleisti aplinkos signalams „ištiesinti“ histerezio jėgų pasekmes smegenyse, negali, nes žinojimo išlaikymas vyksta tik vidinio smegenų šaltinio darbo ir histerezio jėgų sąskaita. Šis darbas priklauso tik subjekto smegenų medžiagos ir sielos savybių – valios, o ne nuo mokslo laimėjimų. Žmoniškai gali būti tik mokslininkai.

14. Karas – tiesinis (parazitinis) būdas grobti atsargas jėga, objektyviais ir subjektyviais būdais naikinant struktūras ar individus. Karas kyla, kai sąmonėje alkio numalšinimo instinktai įveikia kultūros atrastus elgesio apribojimus ląsteliškunui išlaikyti, nes atrodo, kad kitaip negalima įgyti atsargų. Sukelti karą tuo lengviau, kuo mažiau laisvų žmonių valstybėje. Nelaisvą žmogų lengvai galima valdyti, nes jis nesusietas su savo vieta, dėl duonos kąsnio gali lengvai paklusti net ir nusikalstamiems vadų tikslams. Todėl aukšta valstybės vadų kultūra yra svarbus taikos garantas. Vadai negali būti „dvasios ubagai“. Šiandien santykiai net valstybės viduje dažnai vyksta maskuojant savo ketinimus ir klaidinant partnerius, vyksta šnipinėjimas tiek pramonėje, tiek tarp valstybių. Vadinasi, tik energijos resursų ribotumas ir konkurencija dėl jų kelia konfliktus ir naikina kultūrą. Iš energoentropinių principų išplaukia, kad žmogus kito kelio taikai siekti, kaip stiprinti kultūrą, neturi. Tik kultūroje fundamentaliai laikomasi savo entropijos valdymo bei sinergetinių gyvybės principų. Valstybėje išaiškinti parazitiniai elementai yra izoliuojami, tuo tarpu valstybinio masto parazitiniai elementai kol kas yra neįveikiami. Taika neduodama veltui, o siekiama tik nenuilstamai dirbant kultūros labui.
15. Pagrindinis individų žmoniško elgesio atsiradimo šaltinis – neatlyginamas tėvų darbas auklėjant vaikus šeimoje ir mokymas laikytis papročių. Tėvams padeda kultūros aplinka, kurioje laikomasi DOROS (elgesio pagal papročius) ir SAŽINĖS (sinergizmą kuriančio, žiniomis transformuoto rūšies išlikimo instinkto). Žmoniškumas – sinergizmo (kultūros) išlaikymas, netrukdamas subjektams valdyti savo entropiją. Žmoniškumas – tai individo ELGESYS, stiprinantis antientropiją – formas pasaulyje (šeimas, gamybinės struktūros), perduodant ar pavel dint sukauptas ar naujas vertingas žinias bei žinojamą. Žmoniškumas – aplinka, formuojanti sielas. Ir sielos, ir dvasios pagrindas – vertingomis žiniomis praturtinta ir išlaikoma individo atmintis. Žinojimo vertės matas – ilgas jo sukurtų produktyvių struktūrų tvėrmės laikas.
16. LAISVĖ nėra visuomenės būseną, o atskiros, egoistiškai valdančios savo entropiją struktūros būseną. Egoistinis tikslas yra nemotyvuojamas, o atsiranda auklėjimo ar ilgo darbo įtakoje. Pagrindinė sąlyga laisvei būti yra priimti tik tuos signalus (atsiskyrimas nuo pasaulio signalų, gimdantis informacinį uždaramą), kurie ją išlaiko. „Slaptažodis“, neleidžiantis kenkti laisvei, yra tvirtas žinojimas nuosavybei pasaulyje išlaikyti. Be savo struktūros nėra laisvės, nes be jos nėra laisvei reikalingo žinojimo įgyvendinti objektyvų laisvės pagrindą – egoistiškai vykdyti tiesinę, t. y. objektyvią kūno – stiprintuvo sąveiką su darbo objektu savo struktūroje, kartu išlaikant netiesinę sąveiką (informacinį atsiskyrimą nuo pasaulio signalų) su aplinka. Laisvė – tai DEDG atmintyje „medžioklės“ metu. Todėl laisvė neplinta savaime ir yra tik sielos būseną egoistinio individo tikslo siekio metu. Laisvas individas yra tik darbo įrankis savo struktūros

virškūniniam tikslui siekti. Dabar per spaudą, televiziją, kiną sąmoningai formuojama, kad laisvė yra nestruktūrizuoto individo betikslio blaškymosi galimybė. Vadinasi, stebėtojai sąmoningai klaidinami, nes maskuojamas sisteminis ir objektyvus laisvės turinys. LAIMĖ – tai laisvė egoistiškai, neatlyginamai ir be abejonių *atiduoti* šeimai išlaikyti ir už tai patirti sielos būseną – ramybę. Tai egoistinis noras valdyti savo šeimos entropiją. Laimė – gamtos dovana už DEDG šeimoje turėjimą, kurią religija įvardijo Dievo malone. Taigi laimė ir laisvė turi objektyvų entropinį pagrindą – DEDG smegenyse.

17. Dabartinė pasaulio raida sisteminiu požiūriu yra vis didėjančio tiesiškumo santykiuose tarp individų, t. y. vis didėjančios entropijos papročių erdvėje, prarandant „slenksčius“ atmintyje ir jų stokos pasekmės šeimoje. Pagrindinis visuomenės elementas ir laimės buveinė – šeimos degraduoja nuo dirbtino tiesinio aplinkos spaudimo vykstančios atminties sterilizacijos – raginimo toleruoti organizuotai skleidžiamus antisisteminius tiesinius dalykus papročių erdvėje. Nuolatinė tolerancija silpnina netiesines sąveikas, nuosavybės jausmą, veda prie tikros savo vietos praradimo pasaulyje. Tai neišvengiama, nes netiesiškumas („slenksčiai“) palaikomas ne gamtiniu būdu – jėga, bet dirbtinai – žinojimo išlaikymo darbu. Taigi „dilinamos“ sąmonėje auklėjimu sukurtos atramos: kuo toliau, tuo mažiau laisvės. Dabar laisvi ir laimingi tik tie, kurie išlaiko žinojimą didelio triukšmo sąlygomis. Švietimas ar mokslas, kuriam skiriama labai daug darbo, praturtina atmintį išorinių dalykų supratimu, formuoja tiesinį santykį su aplinka, bet negali formuoti pagrindinės netiesinės vidinės gyvybės savybės – būti šeimos ląsteliskumo šaltiniu pasaulyje. Siūloma psichologinė parama yra būdas tiesiniais būdais formuoti netiesinius atminties dalykus, praėjus jų kūrimosi laikui. Išorinė specialisto įtaka atminčiai reiškia nelaisvę, nes individo atmintis pradeda priklausyti nuo kitos būtybės, o ne jo valdomo darbo ar laisvo šeimos išlaikymo. Kita vertus, nesant vidinio sisteminio tikslo (nuosavybės jausmo – šaltinio pasaulyje), išorinė pagalba nesulaiko sistemos degradacijos, nes nereikalauja valios ląsteliskumui išlaikyti. Svarbiausia pagalba būtų, jei būtų galimybė stiprinti valią žinojimui išlaikyti, tačiau apart tikėjimo išlaikymo nėra kitų priemonių valiai stiprinti. Nestiprina šeimos šaltinio – atminties ir samdinio darbas. Dėl to ekonomiškai išsivysčiusiose šalyse labai mažai laisvų žmonių. Stiprėjanti globalizacija neleidžia atsirasti naujiems gamintojams – naujiems gamybos šaltiniams ir laisviems žmonėms. Sisteminiai principai rodo, kad medicinos pagalba savo esme yra „tiesinantis“ auklėjimu suformuotą atmintį šeimai darbas, todėl tampa dar vienu antisisteminiu aplinkos spaudimu jai. Darbo jėgai gamyboje medicina neturi įtakos, nes gamyboje vadovaujamas išorine atmintim ir kasdieninėmis tiesinėmis sąveikomis, kurios stiprina atmintį. Taigi žmogaus gyvenimas tolsta nuo gyvybės prigimties, nes jo keičiama ir paties „šiukšlinama“ aplinka vis labiau ardo jo paties ląstelišką prigimtį, nes dirbtinai ją ardo. Tačiau ir tokiu atveju įmanoma laisvė ir laimė, jei individas nepraranda auklėjimu įgyto žinojimo ir stengiasi iki gyvenimo galo savo nuosavybėje „sulaikyti medžiaginius pasikeitimus“, siekdamas kiekviena akimirka DEDG smegenyse. Apskritai vis didėjanti medžiaginė ir informacinė aplinkos degradacija savaime atvedė prie didėjančios nelaisvės, laimės praradimo, nuobodulio. Tai valios stokos laikytis sisteminių principų pasekmės.
18. Rinka, kaip atvira trumpalaikių OBJEKTYVIŲ energijos ir medžiagų persiskirstymo trajektorijų erdvė, paklūstanti entropijos didėjimo principui tarp individų jiems valdantis, t. y. mainais, neturi jokių žmoniškumo šaltinių. Rinka žmoniška tiek, kiek žmoniški (vengiantys tiesi-

nių sąveikų) joje besivaldantys individai. Rinkoje ieškoma energijos ir medžiagų kultūros subjektams – šeimoms ir gamybai išlaikyti, o ją daro žmoniška teisė, skirta apsaugoti mainus nuo išsigimimo, t. y. nuo vogimo, apgaulės, reketo. Rinka yra priemonė kultūrai išlikti, o ne nuo jos atskirta dalis. Vadinasi, rinkoje taip pat tinka ne bet koks elgesys, o būtinai įvertinantis žmonių išlikimui tarnaujančius kultūros principus, kurių nepaisymas visada žlugdo žmogaus gyvenimą.

19. Politika yra kultūros dalis, nes sudaro galimybę apsaugoti asmeninę nuosavybę, persiskirstyti energijai ir medžiagoms mainais tarp skirtingo pajėgumo subjektų struktūrų – pagrindinių kultūros elementų – ne objektyviomis tiesinėmis priemonėmis (karu), o subjektyviomis netiesinėmis priemonėmis – įstatymais. Politika yra priemonė sinergetiniam produkto pasiskirstymui visuomenėje. Teisė – įstatymų sistema, leidžianti įgyvendinti politiką. Įstatymas – susitarimu pasiekta žinia (apribojimas) ir su ja susijęs žinojimas.
20. Valdžia yra ne valdymas, o tik galimybė politikos priemonėmis (įstatymais) prižiūrėti prekinius mainus tarp struktūrų ir, kai skundžiamasi, slopinti parazitinius santykius tarp jų. Valdžia yra įrankis, įstatymais kuriantis sinergetinę mainų sistemą tarp subjektų, sprendžiantis tas problemas, kurių patys subjektai taikiai išspręsti tarp savęs negali. Valdžios paskirtis taip pat padėti derinti bendradarbiavimo santykius tarp darbdavių ir samdinių, bet ne tvarkyti gamybą.
21. Darbdavių ir samdinių santykiai žmoniškai gali būti derinami tik gamybinio darbo pagrindu, kai suprantama, jog valdomi ne samdiniai, o jų atliekamas gamybinis darbas. Tada samdiniai yra darbdavio partneriai darbui gamyboje. Užmokestis už darbą turi būti toks, kad samdiniai galėtų išlikti patys ir atstatyti darbui reikalingas savo savybes. Tai išplaukia iš gyvybės principo – tuo pačiu darbo srautu susieti elementai yra struktūros nuosavybė ir jos reikalas rūpintis geru savo elementų darbu. Samdiniai mokomi dirbti, kad atsirastų galimybė valdyti jų darbą.
22. Žmoniškumo šaltinis yra ne tik sąlygos šeimoms išlaikyti, bet ir ekvivalentiškų mainų (civilizacijos) – kompromiso pasekmės tarp MANO ir TAVO šeimų siekis. Gamyba – tvarkos santykių šaltinis darbui, sudarant vertybių darbo vertės hierarchiją, kuri keičia vertybių ekvivalentiškumą tarp MANO ir TAVO erdvių. Objektyvaus gamybos darbo pagrindu nustatoma hierarchija nustato vertybės darbo vertę. Žmoniškumo griovimas – sisteminių darbo vertės santykių pažeidimas tiek tarp vyro ir moters, tiek tarp darbdavių ir samdinių, tiek tarp tautų atsiradimas.
23. Svarbiausia išvada – subjektyvioji tikrovė (gyvybė) neatsiejama nuo objektyviosios tikrovės. Subjektyvioji tikrovė skirta objektyvaus darbo valdymui subjekto nuosavybėje, t. y. siekia tiesinės sąveikos tarp elementų, ją suardo tie patys objektyvūs darbo dalykai. Žmogus, norėdamas išlikti, turi patenkinti objektyvų darbą savo struktūroje ir kartu netiesinėmis sąveikomis pats kurti laisvei reikalingą „atsistūmimą“ nuo kitų struktūrų. Pagrindinė žmogaus gyvenimo problema ir žmoniškumas – bet kokiomis sąlygomis vaikų ateities labai asmeninėmis sielos pastangomis (ne lazda ar pareiga) išlaikyti kultūros atrastas netiesines sąveikas (tabu) taip stipriai, kaip gamtoje naudojama fizine jėga. Vadinasi, žmoniškumas yra tik sielos darbo sinonimas, rodantis sugebėjimą išlaikyti ir stiprinti netiesinę sinergetinę sistemą – kultūrą. Žmoniškumo šaltinis – auklėjimo žiniomis transformuotuose instinktuose (atmintyje), leidžiančiuose kurti aplinką, palankią laisvam struktūrų darbui. Todėl žmoniškumo iš principo nega-

lima siekti be sugebėjimo DARBU patenkinti produktyvių struktūrų tikslų ir sugebėti vykdyti abipusius (sinergetinius) mainus tarp jų. Žmoniškumas ne labdara, o sisteminis darbas.

24. Žmogus savo Būties medžiaginių ir energetinių dalykų negali gauti dykai. Jis turi laisvą gyvenimą, jei neatlyginamai ir egoistiškai valdo savo entropiją – paklūsta pagrindiniams, nepriklausantiems nuo jo nuomonės *sisteminiam gyvybės principams tiek šeimoje, tiek darbe*. Visais laikais žmogaus gyvenimo nesėkmės susiję su sisteminių gyvybės principų, reikalaujančių turėti atskirą pasaulį, sąmonės antientropiją, praradimu atmintyje. Juos įgyti trukdo dirbtinis tiesinių sąveikų skatinimas papročių erdvėje bei kultūros dalykuose. Visos problemos valstybėje kyla dėl to, kad antisisteminiai elementai visuomenėje neišnyksta, bet kaupiasi. Jų kaupimasis dirbtinai yra stiprinamas, naudojant masinio įtakojimo priemones – spaudą, kiną, televiziją. Kol nebus suvoktas antisisteminis, nors ir specialistų rekomenduojamas šių priemonių darbas, tol laisvų ir sąžiningų žmonių mažės. Triukšmo skleidimas yra viena iš konkurencijos tarp struktūrų pasireiškimų būdų, kurio intensyvumas dabar viršija žinias ir žinojimą apie pagrindinį bendrą kiekvieno individo šeimos tikslą – laimę. Be to triukšmas maskuoja pagrindinį sinergetinį gyvybės principą, kad mus visus vienija tik mūsų šeimų sinergetinės sistemos, kuri vadinasi valstybė, išlaikymas. Konfliktai stiprės tol, kol šeimų atžvilgiu dirbtinai skleidžiamo triukšmo intensyvumas papročių erdvėje viršys sisteminių žinių skleidimo intensyvumą.
25. Žmogus vienintelė gyvybės forma, kuri pasaulyje pati sau susikūrė sąlygas saviorganizavimuisi ir gyvenimui. Ji gali klestėti tik paklūsdama antientropiniams gyvybės sistemų principams. Vadinasi, atskiro individo antisisteminė nuomonė ar antisisteminis elgesys nėra demokratija, o tik jo išsigimimas. Žmoniškumas slypi ne žemiausios hierarchijos vertybės – kūno – stiprintuvo nesąmoningame išlikime, o tik pasaulyje neatlyginamu darbu egoistiškai išlaikomuose sisteminiuose principuose. Vadinasi, žmogaus gyvenimo aptarimas galimas tik objektyvių entropinių ir subjektyvių antientropinių reiškinių, išlaikančiu arba griaušančiu jo šeimą, pagrindu. Žmoniškumas išliks tol, kol dirbtinį entropijos didinimą papročių erdvėje atsvers entropijos mažinimas šeimą išlaikančioje sieloje. Taigi žmoniškumas yra kultūros išlaikymas, nes tik jos sąlygomis galimas šeimos saviorganizavimasis bei gyvenimas su DEDG smegenyse džiaugsmui pasiekti.